
DE VERRIJZENIS
VAN EEN ENGEL

Christophe Mailleux

Personages:

- Britt: Gescheiden moeder, ca. 30-40 jaar
- Lucas: Kersverse liefdespartner van Britt ca. 30-40 jaar
- Jelle: Ex-partner van Britt, zelfde leeftijdscategorie
- Marcel: Vader van Jelle, zeventiger
- Patricia: Zus van Britt, opgemaakt en modieus
- Wouter: Echtgenoot van Patricia, in pak.
- Herbert: Buurman, casual gekleed, nonchalant.

Decor:

Ruime zithoek in een moderne, grote woning. Rechts een deur naar de hal met deur richting toilet, slaapkamers, etc... Aan de linkerkant het zichtbare begin van een open keuken, met doorgang naar links (berghok/achterbouw). Centraal een ruime zitbank met moderne, grote salontafel. Aan de muur een reproductie van "Nighthawks" (Edward Hopper), waaronder een hippe muzieketen.

Tijdstip:

Zomer.

Indeling:

Twee bedrijven.

EERSTE BEDRIJF

Britt: (Schikt de sofa, de kussens, de salontafel. Ze kijkt gespannen op haar uurwerk) Waar blijft ze toch? Ik kan nooit vertrouwen op die dochter van me; ze is al net zo stipt als de spoorwegen. (Ze rommelt verder. Gaat vervolgens in de sofa zitten en checkt haar mobiele telefoon). Geen berichten. En hij, waar blijft *hij*? Lieverd, je komt toch, he. Laat me niet in de steek vandaag, niet op mijn verjaardagsdrink. (De telefoon laat zich horen) Ah, da's goed nieuws! (Twijfelt even:) Of slecht nieuws?! Lieverd, annuleer dit niet op het laatste moment! Grrr... (Neemt op:) Hallo, met Britt? (Zucht ontgoocheld:) Oh, jij... Neen, sorry, ik verwachtte iemand anders... Waarom vandaag, kan het niet op een andere keer?... Omdat... om... ik verwacht bezoek zo meteen... ja, het stoort als je langskomt, ja, toch wel, reken maar... Ik hoor je nooit, zie je niet als je d'er moet zijn, je betaalt amper de alimentatie voor je dochter en uitgerekend vandaag – op mijn verjaardagsdrink – wil je me komen betalen?!... Vandaag, ja... (Cynisch:) Het verbaast me niks dat je dat vergeten bent. Je houdt de traditie hoog... Luister: *niet vandaag*, OK?... Wat is er plots zo dringend? Zitten je zakken vol kleine centjes die je kwijt moet, zakt je broek af?... Oh, je hebt een chauffeur? Gefeliciteerd! Nooit gedacht dat je 't zo ver zou brengen... Rij gewoon zelf en breng ze nà vandaag. Dag Jelle! (Legt toestel uit). Lastpak. Denkt hij me te kunnen plezieren met een handvol centjes!? Hij kijkt verdorie nooit om naar dochter of ex-vrouw en uitgerekend één dag in 't jaar dat ik hem absoluut niet wil zien, komt hij als een walvis sproeiend boven water?! Bon, hoe laat is het? (Checkt nogmaals de klok) De champagne staat koud, hapjes in de koeling, taart, chips is er, nootjes... servetten! (Loopt de keuken in. De deurbel gaat. Terug op, loopt de kamer door naar de hal.) En Lena is weer het huis uit zonder sleutel...! (Maakt open:) Oh, lieverd, jij bent het. Heb je 't makkelijk kunnen vinden? Kom binnen, kom binnen.

Lucas: (Komt binnen met een ruiker bloemen achter de rug) Laat ons zeggen dat de satellieten me hier netjes naartoe hebben geleid. (Ze kijkt hem onbegrijpend aan) De GPS!

Britt: Oh, de GPS! Juist!

Lucas: Werkt met satellieten.

Britt: Ja, juist! GPS. Satellieten. Geef me je jas even. (Lucas doet zijn jas uit, ze verdwijnt ermee in de hall)

Lucas: Zonder GPS had ik het nooit gevonden. Oh, kijk eens aan: prachtige vloer!

Britt: Italiaanse natuursteen.

Lucas: (Kijkt rond, nog steeds de ruiker in de hand:) Wow! Jij woont mooi. Da's wat anders dan mijn eenvoudige appartementje in de stad.

Britt: Rustige ligging, landelijk. Met de neus in de natuur. En de kont ook.

Lucas: Zeg maar "verlaten". Een reservaat. Zou het kunnen dat ik net een indiaan zag? Pluimen door het hoge gras..?

Britt: Haha, neen, hoor, wellicht een fazant, maar dat ken jij misschien alleen als ie op je bord ligt, in cognacsaus. Kom, geef me eerst eens een kus. (Ze kussen elkaar) Nu we elkaar twee maanden kennen, werd het tijd je eens bij me thuis te ontvangen, toch?

Lucas: Ja, ja, fijn. Leuk. 't Hoef niet altijd een terras of restaurant te zijn of de parking van een filmzaal. Hey, mooie zitbank. Coole stereo ook. Fraai design. Hou ik van.

Britt: Zet je d'erop.

Lucas: Op de stereo?

Britt: Op de zitbank. Doe alsof je thuis bent.

Lucas: Ow, ja. (Gaat zitten) Thuis zit ik wel eens in mijn onderbroek in de zetel, maar...

Britt: (Begrijpend:) Ja, ja, hou maar aan... Er komt nog bezoek.

Lucas: Dacht ik al. Zo. Gezellig. De volgende keer kom jij maar naar mijn appartementje in de stad, gaan we gezellig iets eten. Achter de hoek is een prima Marokkaanse bistro waar je voor een prikje overheerlijke tajines kan eten. Is alles klaar voor je feestje, kan ik nog met iets helpen: dak leggen, gevel schilderen, een vijver aanleggen...?

Britt: (Gaat naast hem zitten:) Alles is klaar: champagne, chips en nootjes, taart... In de koeling staan gezonde hapjes voor bij het aperitief. Het hoeft niet allemaal zout of vettig te zijn; ik moet mijn ranke lijn bewaren. De keuken puilt uit van drank en hapjes, we zullen niet van honger omkomen. Maak je niet ongerust.

Lucas: Doe ik niet. Ik ben volkomen relax. Tiens, is je dochter er niet? Lena. Je hebt zoveel over haar verteld.

Britt: Och, ze had al een uur thuis moeten zijn. Slechte eigenschap van haar: op tijd komen, afspraken naleven... (Snel:) Heeft ze van haar vader, hoor! Alleen de *goeie* dingen heeft ze van mij en dat zijn er veel. Behoorlijk veel. 't Is een beeld van een dochter.

Lucas: Ik kijk ernaar uit haar te ontmoeten. Wie komt er nog? Je ma?

Britt: Ons ma. Euh... mijn dochter, uiteraard... misschien een tante... mijn zus en schoonbroer... je zal het wel zien, maakt niet uit. In onze familie loopt er niet veel volgens planning: "go with the flow" is ons motto. (Wijst op de ruiker:) Is dat voor mij?

Lucas: Dit hier?! Neen, hoe kom je d'erbij? Ik loop altijd zo rond. (Overhandigt de ruiker)

Britt: Hmm, mooi. Prachtig boeket. Hmmm. Ruikt lekker. (Bekijkt de ruiker, legt hem dan opzij en trekt Lucas recht:) Kus me nog eens vóór de gasten hier zijn. (Kussen elkaar, in omhelzing:) Hmmm. Je ruikt weer heerlijk. Fijne man, jij, zo'n lekkere kusser. Een goeie kok. Charmant, ook. Een zorgzame man met een warm hart.

Lucas: En koude voeten...

Britt: Neem ik erbij. (Haar mobieltje gaat af. Ze kijkt op 't scherm:) Daar heb je ze. Eindelijk. Met mama?... Waar zit je...? Lena, je zou hier zijn tegen 18u00, 't is intussen bijna 19u30... De bus gemist? Wanneer is de volgende? ... Neen, natuurlijk niet, 't is een lijnbus, geen stoeltjeslift... Neem dan die andere, tot in 't centrum van het dorp en ik pik je daar wel op. Ja, nu. Natuurlijk nu! Vóór ze wegrijdt. Go! (Legt af) Ze heeft haar bus gemist. Alweer. Geschiedenis herhaalt zich.

Lucas: Da's vervelend.

Britt: En ze meent verkeerdelijk dat er om de vijf minuten een andere bus aan komt rijden. 't is een lijnbus, geen stoeltjeslift, zei ik haar.

Lucas: Ik hoorde het...

Britt: ... Maar als ze nu de andere lijn neemt, kan ze zo meteen uitstappen in 't centrum en dan pik ik haar daar op met de wagen. Taxi Mama rijdt 24u/24u.

Lucas: Nu? Hoe laat verwacht je je bezoek?

Britt: Elk moment.

Lucas: Elk moment?

Britt: Hé, geen probleem. Jij ontvangt ze: laat ze gewoon binnen, presenteer ze al een glaasje en een borrelnootje en nog voor je de taart kan aansnijden zijn we al terug. Je zal een prima gastheer zijn, daar twijfel ik niet aan. (Lucas kijkt rond) Wat zoek je?

Lucas: Camera's. Is dit verborgen camera of zo? Ik heb je zus of moeder nog nooit gezien.

Britt: Haha, een unieke eerste kennismaking, dan. Kom even mee, dan toon ik je waar alles staat. (Staat op). Kijk, de flessen staan daar, hier kommetjes voor de chips en

nootjes. Servetten. Belangrijk: de kurkentrekker. En de opener. Onderleggers liggen hier. Vergeet ze niet, ik wil dat mijn salontafel netjes blijft, 't is een kostbaar stuk.

Lucas: Die... dat... euh... bijzondere meubelstuk daar?

Britt: Yep, heeft veel geld gekost, het is een uniek design. Van euh... dingetjes... allez, hoe heet hij..?

Lucas: Ingvar Kamprad?

Britt: Neen... Wie zeg je?

Lucas: Ingvar Kamprad.

Britt: Ing..? Nooit van gehoord.

Lucas: Oprichter van Ikea.

Britt: (Geeft hem een speelse duw:) Bon, je hebt me begrepen: hou het vet- en vooral krasvrij, zeg maar. Ik besterf het als er iets aan miskomt.

Lucas: Ik zal er met mijn leven over waken. (Wijst op een schilderij:) En dat doek, evenmin van Ikea?

Britt: Een echte namaak Edward Hopper: "Nighthawks". Ben er gek op, dat sfeertje dat er van uitgaat... Het is een *geschilderde* reproductie, geen postertje.

Lucas: Droevig doek.

Britt: Waarom?

Lucas: Die mensen lijken eenzaam. Je kan toch niet stellen dat er... gezelligheid van uitgaat?

Britt: Misschien liggen de eenzame, trieste mensen in bed naar het plafond te staren en probeert dit groepje er nog een leuke avond van te maken? Die perceptie zegt wat over ons, niet? Hoe dan ook, ik kreeg dit ooit cadeau van mijn pa: een stuk met emotionele waarde, gezien hij intussen reeds overleden is. Zo blijft er iets van hem dichtbij mij. Zal je alles vinden, is alles klaar?

Lucas: Als een klontje. Ik ben 'n nette kerel, hoor!

Britt: Je bent een *geweldige* kerel, schat! Ik kan zo op je vertrouwen. Goed, dan vertrek ik. (Kust hem) Ik laat een sleutel op de voordeur. Oh ja, als mijn ma je aan een doorgedreven ondervraging onderwerpt: volkomen normaal. Ik heb haar wel opgelegd dat ze niet verder mag gaan dan waterboarding. Tot zo. (Gaat af langs hall. Vergeet haar mobieltje)

Lucas: Het verontrust me toch dat ze haar moeder niets gezegd heeft over stroomstoten en duimschroeven. (Kijkt rond) Zo, hier staan we dan. (Gaat naar 't schilderij) Zo voel ik me nu ook: de wereld is leeg en ik ben er nog. Wat doe je in een vreemd huis, he? Servetten plooiën! (Plooit servetten, leg ze netjes op de salontafel. Merkt een vingerafdruk, veegt het zorgvuldig weg.) Champagne. Nootjes. Chips. (Snuistert rond, loopt haast een sierlamp van een bijzettafeltje. Wil de stereo aanzetten, prutst, schrikt van het plots volumineuze doorbreken van een klassieke aria. Zingt even mee, reduceert dan het geluid. Neemt de ruiker op:) Ik zal voor jou ook maar een oplossing zoeken, he. (De deurbel gaat) En de deurbel. Wat is ze snel terug. Bon. (Schikt zijn kleding, gaat naar de hall en opent de deur met de ruiker in de hand)

Jelle: Oh, hallo. Jij bent Lucas, neem ik aan..?

Lucas: Klopt! (Geven elkaar een hand) Kom binnen.

Jelle: Bloemen?

Lucas: Bloemen?

Jelle: Voor mij? Ik had niet gedacht om zo met open armen ontvangen te worden.

Lucas: (Betraapt zichzelf:) Ow, neen, ik zoek er nog een plek voor.

Jelle: Een vaas kan helpen.

Lucas: Knap van je.

Jelle: (Blijft staan:) Is Britt er? Kan je ze even roepen?

Lucas: Neen, ze is even weg. Kom toch binnen. Ze is zo terug.

Jelle: Ik kwam dit afgeven. (Houdt een schoendoos vast)

Lucas: Ja, natuurlijk. Begrijp ik. Kom gerust even binnen. (Jelle verroert zich niet) Is het een bom?

Jelle: Een bom?!

Lucas: Daar lijkt het op: afgeven en wegwezen. (Trekt hem aan de arm:) Kom erin, man.

Jelle: Moment. Dat moet ik het even gaan zeggen; er zit nog iemand in de auto.

Lucas: Aha, de vluchtauto?! Dus toch een bom én een tweede terrorist. Nog een lid van Al Qaeda?

Jelle: Neen, een slechthorende, oude man: mijn vader. Ik kan momenteel niet rijden, zie je. (Lucas maakt een gebaar "teveel gedronken", maar Jelle wuift het weg)

Lucas: Haal hem erbij.

Jelle: Va! Va!!! Moment. (Gaat af, keert even later terug met Marcel) Neen, va, Britt is niet thuis.

Lucas: Welkom.

Marcel: Ik heet niet Wilson. Ik heet Marcel.

(Jelle maakt gebaar "slechthorend", geeft Marcel een schouderklopje en leidt hem verder binnen)

Lucas: Ga zitten. Toe, neem plaats.

Jelle: Even maar. Ben je zeker dat het niet stoort?

Lucas: Ja. Heel zeker, absoluut!

(Jelle en Marcel gaan zitten met de jassen aan)

Jelle: Héhé, het was zweten in de auto: de airco is kapot.

Marcel: Eierkoker? In de auto!?

Jelle: Airco, va, *luchtverversing*. Kapot.

Marcel: Ah, ja, is kapot, he, de airco.

Lucas: Willen jullie iets drinken?

(Tegelijk:)

Jelle: Neen, dank je.

Marcel: Graag, ik heb een muil als een zandbak en een tong als schuurpapier.

Jelle: Va, we zouden snel dit ding afgeven hadden we gezegd. Enfin, eentje dan.

Lucas: Ik zorg voor iets fris en bruisend. (Gaat de keuken in, legt de bloemen op het aanrecht, neemt fles champagne & glazen)

Marcel: (Zonder omkijken:) Sloof je niet te hard uit, hoor. Ik hoef geen glas, mag in de fles.

Jelle: Idem voor mij.

Lucas: In de fles?

Marcel: Ja, doen we hier altijd zo. In de fles. Lekker makkelijk, geen glazen af te wassen.

Lucas: (Staat met de fles champagne in de hand in de keuken) De fles? Bedoel je dat jullie van de fles drinken?

Jelle: Klopt. Spaart afwas en milieu. En tijd bovenal. Tijd. Tijd is zo kostbaar.

Lucas: Vreemd.

Jelle: De normale gang van zaken. Elke streek zijn gewoontes, toch? Jij bent niet van hier, he? Ik hoor het aan je accent. Jullie hebben vast ook wel ongewone lokale rituelen. Zit er niet mee in en doe nu maar: in de fles.

Lucas: Eén fles of twee dan?

Jelle: Laat ons maar beginnen met één.

Lucas: ... Goed, dan schik ik me naar de lokale gewoontes. (Verlaat de keuken, zet de fles op de salontafel, ontdoet de folie van de flessenhals).

(Tegelijk:)

Marcel: Wat is dat?

Jelle: Wat is dat?

Lucas: De fles.

Marcel: Ik bedoelde een flesje bier. Pils.

Lucas: Ach, ja, natuurlijk! Sorry! Ik dacht: "feest" en... och, vergeet het! (Gaat richting keuken en keert terug met drie flesjes bier). Ik ben helemaal van de kaart. Ik ben nogal overrompeld door de omstandigheden vandaag. Gezondheid.

Marcel: Schol!

Jelle: Schol is vis. Proost. Opdat we 't niet zouden afleren.

Marcel: (Tikt hem tegen 't achterhoofd:) Moet jij zeggen. (Tegen Lucas:) Hij is zijn rijbewijs kwijt voor drie weken. En twee zware boetes bovenop.

Lucas: Twee? Te snel gereden dan?

Jelle: Neen, die flik van de wodka-actie, hield me tegen en zei "Goedenavond, meneer, wodka-actie, wil u meewerken alstublieft?". Ik zei: "Graag, geef me maar zo'n fluoasje, een matrak en een kepie en vertel me maar wat ik moet doen". Noemt men tegenwoordig ook al smaad aan de politie. Een kort lontje hebben die gasten. Ze zien blauw van frustratie, denk ik dan. Enfin, vandaar dat ik onze va gevraagd heb te rijden.

Marcel: (Ploft lege flesje op tafel. Tegen Lucas:) Geef me nog eens een. (Tegen Jelle:) Van wie jij 't hebt, zo dronken rijden...? Uw moeder heeft dat nooit gedaan.

Jelle: Och va, dat was eenmalig. Een verkeerde inschatting. Feestje gehad en in plaats van recht naar huis te rijden, wou ik nog een ommetje maken langs de bankautomaat voor wat cashgeld en ik reed recht in die gasten hun armen. Ik kon mijn geld meteen afgeven.

Lucas: (Brengt nieuw flesje, veegt de tafel schoon:) Zo.

Marcel: Uw moeder heeft dat nooit gedaan, zo drinken. (Drinkt gulzig). En mijn moeder ook niet.

Lucas: Tja, van wie heb je 't dan, he?

Jelle: Twee keer raden...

Marcel: Jij bent geen Bob, maar een Basil.

Lucas: Basil?

Marcel: Bink Achter Stuur Is Lazarus.

Jelle: Och, va.

Lucas: Ik ga eerst even die bloemen verzorgen voor ze helemaal verlept zijn. (Neemt de bloemen) 't Zou zonde zijn.

Jelle: Hey, Lucas..! (Lucas keert weer, staat na enige tijd zonder dat hij er erg in heeft met de bloemen als een baal op de schouder) Ik geef je een goede raad, Lucas: voor lui in uniform moet je *altijd* uitkijken. Uniformen creëren een status, een machtsgevoel en dan is machts*misbruik* niet veraf. Politie, leger, ambtenaren, het hele zootje, noem maar op... ze ademen machtsmisbruik.

Marcel: En dan spreken we niet van dokters of verpleegsters: die knippen zo met de vinger - "snap" - en je leven is veranderd of zelfs compleet voorbij. Genadeloze killers in witte jassen zijn het.

Jelle: Een uniform doet vermoeden dat je verstand hebt van zaken die met je beroep te maken hebben, laat dat *uitschijnen*...

Lucas: Ja, maar een uniform maakt ook een zekere herkenbaarheid, toch? Stel dat je dringend een agent nodig hebt, hoe vind je die op straat als ie niet in uniform is?

Marcel: Een dokter is toch ook belangrijk. Als je EHBA nodig hebt – dingetjes, eerste hulp bij accidenten - hoe vind je dan een dokter? *Die* zouden een uniform moeten dragen, maar die voelen zich er te goed voor. Hautain volkje, hoor, die dokters. Dat een postbode een uniform draagt tot daar aan toe, maar toch meneer de dokter niet?! Klootzakken zijn het, voelen zich té goed tegenover de medemens, wanen zich God.

Jelle: Oplichters trekken ook wel eens een uniform aan. Als misleiding. Als meteropnemers bijvoorbeeld. Merk je de gelijkenis?

Marcel: Dat is 't: uniformen zijn er voor misleiding. Misleiding en bedrog.

Jelle: Neem nu een kok...

Marcel: Een rok?

Jelle: Kok. Een kok.

Marcel: Oh! Nog zo'n lui die denken alles beter te weten. In wit uniform, en zo'n belachelijke broodzak op de kop, om zich toch maar te kunnen onderscheiden van de rest, zich beter voelen... Want oh ja, zij weten hoe een perfecte bechamelsaus eruit ziet en alleen zij kunnen een garnaal perfect fileren.

Lucas: Heb ik nog niet zien uitvoeren: een garnaal fileren. Dus, kort samengevat: de ene draagt een uniform en maakt er misbruik van en de ander voelt zich te goed om er een te dragen? Sta me toe dat ik intussen even die bloemen... of het wordt een gedroogd bloemstuk... (Hij verdwijnt met de bloemen in de keuken, vindt iets dat voor een vaas kan doorgaan, vult het met water)

(Marcel en Jelle razen intussen door)

Jelle: Uniformen... Neem nu zo'n cruisekapitein op zo'n drijvend hotel, dat apenpak... met die strepen en zo... denkt dat hij een of andere grote militair is op zijn bootje. En 's avonds op het diner met de dames poseren voor een foto. Als dat niet hautain is!

Marcel: Fontein? Op die cruises hebben ze alles! Zeg, advocaten en rechters, dat is pas een poppenkast...! Die kleren, dat is mid-del-eeuws! Hoe kan je respect uitstralen met een glanzend kleed aan en een slabbetje om de nek?!

Jelle: Boksers, die verdienen aanzien, stralen respect af en waarom: ze hebben bijna niks om 't lijf, alleen een broek. *Soberheid* siert.

Lucas: Misschien moeten ze wel boksen zónder broek, krijgen ze nog meer respect! (Keert intussen terug met bloemen op water) Dat van die bommengordel is dus waar? (Beide mannen kijken hem vragend aan). Al Qaeda? Onder je jas, een bommengordel? Trek die jas toch uit, heren, maak het jullie comfortabel!

Jelle: Ah, ja, natuurlijk (trekt jas uit). Doe je jas uit, va.

Marcel: Flapuit? Zeker weten dat jij 'n flapuit bent. Je had je anders kunnen gedragen tegen die agenten, een beetje eerbied voor de blauwzakken. Die smurfen stàan er wel 's nachts, in weer en wind, om voor de medemens de veiligheid op de weg te

garanderen. Die blauwkloten verdienen respect voor hun bijdrage aan de samenleving, daar moet niet schimpend over gesproken worden.

Jelle: Bijdrage aan de staats- en gemeentekas, bedoel je.

Lucas: (De deurbel gaat) Hopla, de volgende... grote verrassing: wie zal het zijn? Misschien is Britt al terug. Laat me hopen. (Hij zoekt een plaatsje voor de bloemen, vindt ze niet, gaat tenslotte naar de deur met de vaas in de handen) Als het een vertegenwoordiger van Jehova is, laat ik hem ook binnen... (Opent de deur. Patricia en Wouter treden binnen)

Wouter: (Schudt hem de hand:) Wouter, ingenieur industriële automatisering.

Lucas: Hallo. Britt heeft al veel over jullie verteld.

Wouter: Natuurlijk. Als geslaagd koppel begrijpen we dat; ze kijkt erg naar ons op, hoor.

Patricia: Zelf heeft Britt niet zoveel geluk gehad in de liefde. (Snel aanvullend:) Voordat ze jou ontmoette, bedoel ik. Jij bent Lucas, toch?

Lucas: Klopt. Ik ben Lucas. Dan ben jij de zus?

Patricia: Ik ben Patricia, ja, de zus van Britt. Ingenieursvrouw. Mooie bloemen.

Lucas: Ja, dank je... ik bedoel: voor Britt. Kom binnen, neem plaats. Britt is niet thuis, ze is even de dochter gaan oppikken.

(Wouter en Patricia lopen door naar de woonruimte)

Patricia: (Bemerkt Marcel en Jelle, houdt halt): Wel? Wat doen jullie hier?

Jelle: (Ongemakkelijk:) Wij... wij kwamen iets afgeven. Het was niet de bedoeling om lang te...

Patricia: 't Is niet te geloven, zeg: nooit een cadeau voor haar gekocht - niet voor haar verjaardag, niet voor Kerst of Nieuwjaar - en vandaag zit je op de eerste linie?! Wouter, bel paus Franciscus, want er is een nieuw mirakel gebeurd.

Jelle: Waarom weer zo minachtend? 't Is niet wat je denkt, mens.

Patricia: (Tegen Lucas:) Waarom laat jij die lui binnen?

Lucas: (Nog steeds met de bloemen, wijst:) Euh... bedoel je hen..? Ze belden aan en... Ja, weet ik veel, zeg... ik ken die mensen niet...

Patricia: Ah?! Mensen die je niet kent, moet je toch niet binnenlaten?!

Lucas: Ja, maar... Ik wist toch niet...

Wouter: Dan stonden wij ook nog vóór de deur, he muis.

Patricia: Ik denk niet dat mijn lieve zus het zal waarderen dat die twee duistere heerschappen hier rondhangen. Er zijn al voor minder familiedrama's gebeurd.

Marcel: (Neemt zijn jas) 't Is goed, we gaan al. We gaan. (Tegen Jelle:) Kom, zoon. We hebben het begrepen.

Lucas: Willen we anders afspreken dat we aan de deur een lijstje hangen met foto's van mensen die NIET binnen mogen...?! Wie zijn dat? Heb ik nu twee wildvreemden met pils gevuld?

Wouter: Neen, zo vreemd zijn ze niet: dat is Jelle, de ex van Britt. En zijn vader.

Patricia: De man van "woord zonder daad" als er thuis wat moest gebeuren en "daad zonder woord" als hij op een ander zat.

Lucas: Oh. Is dat Jelle?! Tja, kon ik niet weten. Wij hebben elkaar nooit eerder gezien.

Patricia: Allez, hop, biezen pakken en wegwezen. Ik wil dat mijn zus een *aangename* verjaardag beleeft. Of heeft ze jullie geïnviteerd? Zeg dat het niet waar is....

Jelle: Ja.

Wouter: Is 't waar, heeft ze jullie geïnviteerd?

Jelle: Neen.

Patricia: Wat is 't nu: is 't waar of niet waar?

Jelle: Ja - 't is niet waar

Patricia: God, ze heeft jullie uitgenodigd?!

Jelle: Neen, ik bedoelde: " ja" – " 't is niet waar" – "ze heeft ons niet geïnviteerd".

Wouter: Dan is 't wel waar?

Patricia: Bemoei je d'er niet mee jij.

Marcel: Jelle had met haar gebeld, een afspraak gemaakt.

Patricia: Is dat zo? En wat zei Britt: "Kom er gezellig bij"... Zei ze dat..? "Kom een glaasje bubbels drinken en een olijfje prikken"?

Jelle: Neen, ze zei dat 't niet paste, maar ik was in de buurt en... je weet hoe moeilijk het soms is om hier te geraken sinds ik verhuisd ben... (toont de doos)... ik wou dit even brengen...

Wouter: Ah, cadeautje? Een schoendoos... Louboutins gekocht, met van die rode zooltjes? Daar zal ze blij mee zijn. Dat krijg jij niet van mij, he muis.

Patricia: Neen, krijgen niet, maar ik koop ze toch. (Neemt de doos vast:) Geef dat dan hier, dan zal ik het wel overmaken met jouw groeten.

Marcel: Dat zijn geen groenten. Dat is...

Jelle: (Heeft de doos nog vast:) *Groeten*, va... Laat maar, ik breng het wel een andere keer, wanneer het wèl past.

Lucas: (Wil grappig doen:) Als je tegen dan niet met een foto op dat lijstje aan de deur staat... (Niemand lacht. Wuift het weg:) Vergeet het... dat was een slag in het water...

Patricia: Geef hier, 't is voor Britt, zei je toch?

Jelle: Ik geef het haar zelf wel. 't Is persoonlijk.

Patricia: Ik ken je: laat maar hier, anders zien we die doos nooit meer terug. Laat los, zeg ik toch. Los! Laat... die doos... los...!!!(Er wordt aan de doos gerukt, plots vliegt ze open: een heleboel 1- en 2-centmuntjes vliegen in het rond). Wat is dat?

Wouter: Koperen confetti. 't Is feest.

Jelle: Godverdomme, kalf.

Patricia: Wat stelt dat voor?

Jelle: Wat denk je? Geld. Dat is de alimentatie... (Snel aanvullend:) Een stukje ervan. Een eerste bijdrage.

Patricia: Van al die maanden die je achterloopt?

Wouter: Jij legt gewicht in de schaal...!

Lucas: Dat wordt sprokkelen...

Marcel: Smokkelen? Dat is eerlijk verdiend geld, hoor.

Patricia: Oud ijzerophalers: wegwezen, hop... buiten... buiten, zeg ik, nu! Eruit!!!

Jelle: Ondankbaar, jullie zijn zo ondankbaar en neerbuigend.

(Wouter opent vriendelijk de voordeur, knikt. Vader en zoon druipen af. Lucas dropt de vaas met bloemen op de grond ter hoogte van de hall en begint de centjes op te rapen)

Patricia: Dat is van de baan. Oh, ik moet gaan zitten, ik krijg weer last...

Wouter: De suikerspiegel?

Patricia: Ja. Dat is van consternatie, he... (Tegen Lucas die de centjes opraapt) Lucas, breng mij eerst eens wat suiker, wil je. Of je kan zo meteen een ambulance voor me bellen.

Lucas: Oei. (Legt de centjes voorzichtig op een servet op de hoek van de salontafel) Even kijken, of ik iets kan vinden in die keuken. (Naar keuken)

Patricia: Dat die twee hier schaamteloos in de zetel durven komen zitten. Wat een lef, zeg!

Wouter: Kalm. Denk aan je suiker en je bloeddruk.

Lucas: (Vanuit de keuken, rommelend:) Gewone suiker, bedoel je toch, he?

Patricia: Ja, van aspartaam of sorbitol zal ik niet beter worden. En van ksi.. kili... siliki.. xilitol ook niet. (Tegen Wouter:) Zie je, ik kan van de opwinding al niets zinnigs meer uitbrengen.

Wouter: Dat heb je nooit gekund, muis. Altijd van gedroomd: een zinnig woord uit jouw mond, maar 't is er nooit van gekomen...

Lucas: (Vanuit de keuken, met een voorraadbuis in de hand:) Bueek. Dit smaakt naar zout...

Patricia: 't Is toch uitgesproken ongemanierd, van die twee.

Lucas: Aha. Gevonden!

Wouter: Hij zag er goed uit, Jelle.

Patricia: Vind jij dat? Hij zag er vijf jaar ouder uit.

Wouter: Hij en Britt zijn ook al vijf jaar gescheiden, he muis. Hij heeft zich herpakt. Dat moet. Een man moet zich herpakken. Man zijn. Robuustheid uitstralen, er stààn.

Patricia: Wat mij betreft heeft hij er *gelegen*.

Lucas: (Met kommetje suiker en een lepel:) Hoe doe ik dat best?! Ik weet hier niet veel te vinden.

Patricia: Wat is dat?

Lucas: Suiker. (Ze staart hem aan) *Gewone* suiker. Van de bieten, suikerbieten. Zoete grondknollen...

Patricia: Denk jij dat ik dat gaat uitlepelen?!

Lucas: Een rietje is moeilijk...

Wouter: Met “suiker”, bedoelt ze cola of limonade.

Lucas: Ah, zeg dat dan. (Laat de suiker op salontafel staan. Terug naar keuken, zoekend:) Limonade... cola... fruitsap... even zoeken...

Patricia: Lucas denkt dat ik een paard ben, zeker.

Wouter: Tja, je steigert ook makkelijk...

Patricia: Kijk maar uit jij, of je krijgt gelijk een hoefslag.

Wouter: (Tegen Lucas:) Waren ze hier al lang, Oliver & Hardy?

Lucas: Jelle en zijn vader? Een kwartiertje, denk ik. Niet langer. Vreemd duo, die twee, en ratelen en kakelen en sakkeren... heel de wereld zit fout in elkaar. (Reikt Patricia een cola aan) Kort samengevat kwam het erop neer dat je best geen kleren draagt om respect te krijgen.

Patricia: (Drinkt:) Amai, dat doet deugd... pfff... Ik voel me zo opklaren. (Tegen Lucas, die intussen de centjes oprapt:) Wat doe je? Je lijkt net een scharrelkip. Laat het maar liggen, dat Britt kan zien wat die ex van haar hier heeft uitgespookt. Hierzie, hop! (Veegt de muntjes van de salontafel de grond op) Dat is het resultaat van Jelle hier binnen te laten. Die sukkel moet hier niet meer komen, hij heeft mijn zus al genoeg miserie bezorgd. Een notoire scheefpoeper is hij. Mijn zus had gemakkelijk een gore ziekte kunnen oplopen van al die vrouwen die hij al aan zijn klepel heeft gehangen.

Lucas: Ik weet niet of ik die voorgeschiedenis wil kennen... Bon. Euh, Wouter... glaasje champagne?

Patricia: Voor mij ook.

Wouter: Hoe lang blijft ze weg, Britt?

Lucas: (Vanuit keuken:) Even maar. Ze zou snel even Lena oppikken, die had de bus gemist.

Wouter: (Tegen Patricia:) Had ik toch ook kunnen doen als ze even verwittigd had. Dan had Britt al op haar eigen feestje geweest.

Lucas: (Met glazen en champagne:) Maakt niet uit, hoor. Ze zal hier zo meteen wel komen binnenlopen.

Patricia: Verwacht je nog bezoek?

Lucas: Geen idee. Je ma... een tante... verder weet ik 't niet... (Zet intussen nog wat chips, borrelhapjes op de salontafel). Wat 'n kennismaking. Ze heeft vast al wat over me verteld.

Patricia: Ze kan niet zwijgen over je: dat je 'n hoffelijke man bent... en lekker kookt... en...

Wouter: Een goeie bedvogel. Een neukpaard.

Patricia: (Gegeneerd, duwt hem:) Neen, dat heeft ze niet gezegd.

Lucas: (Lachend:) Da's spijtig, ik doe nochtans mijn uiterste best...

Wouter: Maak je niet teveel illusies, Lucas, vrouwen zijn als de fiscus: 't is nooit genoeg. Geef - geef - geef en nog houden ze de hand open. (De deurbel gaat. Tegen Lucas die de glazen bijvult) Zal ik opendoen?

Lucas: Blijf rustig zitten. Ik ga wel, hoor.

Patricia: Doe jij maar, Wouter, vooraleer er weer ongenode gasten in de zetel terechtkomen. (Wouter naar de deur). Ze doet je wat aan de hand, die zus van me: je zo aan je lot overlaten.

Lucas: Och, alles komt goed. (Intussen heeft Wouter de deur geopend en Herbert komt binnen)

Herbert: Hierzie, goddomme, Wouter, jongen, dat is weer 'n hele tijd geleden! Hoe gaat het met je? (Knijpt Wouters wangen tussen beide handen)

Wouter: Geuud, geeuudd... (Herbert loopt meteen verder naar binnen. Voor zichzelf:). Ik dacht dat hij mijn tanden zou keuren... (Sluit de deur)

Herbert: En jij bent Lucas, he... Ah, aan de feest? 't Is juist, Britt had me d'er iets van gezegd. Mag ik? (Grabbelt meteen in de nootjes) Delicieuus. Ik ben Herbert. Dé Herbert. (Veegt zijn handen schoon aan zijn broek, steekt hand uit) Herbert de buurman.

Lucas: Ze heeft me over jou verteld.

Herbert: Oh, ja? (Grabbelt in de chips) Wat dan? Alleen maar goeie dingen, hoop ik, de slechte zijn gelogen. Jelle en Marcel zijn ook langs geweest? Ja, ja, ik heb ze zien arriveren en weer zien vertrekken. Sympathiek toch, om aan haar verjaardag te denken. Zeg, wat ligt al dat kopergeld op de vloer te doen, is dat tegen de mieren?

Wouter: Dat is de cadeau van Jelle.

Herbert: Amai, origineel..! Als ik voor ons Greta nog eens een koffieassortiment koop, ga ik dat ook zo aanpakken.

Patricia: Wat kom je eigenlijk doen, Herbert?

Herbert: (Betrapte:) Wel... ik kwam eens kijken. Er stond een auto op de oprit die ik niet ken, die zwarte... en tegenwoordig, met die inbraken... homejackings en zo...

Lucas: Die zwarte is de mijne.

Herbert: Ah ja? Een zwarte, joh?! Zo somber, de kleur van de rouw. Ik rijd blauw, hoor, de kleur van oprechtheid, en mijn vrouw lichtgroen: de kleur van onvoorwaardelijke goedheid, barmhartigheid zonder tegenprestatie. Van symboliek weet ik alles: kleuren, mineralen, horoscopen, bomen & planten. (Neemt intussen glas, vult zelf met champagne) Kortom, ik dacht: al die auto's die aan- en afrijden, ik ga eens kijken of alles veilig is. Je weet maar nooit. (Met opgestoken vinger:) Een goeie buur...

Patricia: Ja, maar soms heeft een *verre vriend* ook zijn voordelen...

Herbert: (Intussen al met glas in de hand:) Ze woont hier mooi, uw zus. Soms, als ik vanachter in de tuin zit met ons Greta, en ik kijk zo naar binnen – als er licht brandt 's avonds kan je van ginder recht naar binnen zien – en ik zie Britt zo zitten in de zetel, denk ik: ja, goddomme, ze woont hier prachtig. Prachtig! (Tegen Lucas:) Ik heb ze hier 's avonds eens yoga zien doen, Britt, hier op een gymnastiekmatje. Die is nog lenig! In vergelijking met haar ben ik zo soepel als een aambeeld. Die staat zo (gebaart)... en zo... (gebaart), zo, gelijk een "U", maar omgedraaid... en zo... Die houdt dat goed vol, hoor, zeker... zeker veertig minuten. Als 't niet langer is.

Wouter: En die hele tijd blijf jij haar gadeslaan, Herbert?

Herbert: Wat?! Neen, neen... neen, neen,... ik werk in de groentetuin en dan, als ik opkijk, *toevallig*, zie ik dat al eens...

Patricia: 't Is daarom dat uw bonenstaken zo scheef staan.

Lucas: En jij doet die oefeningen niet mee, Herbert, vanachter in de tuin?

Herbert: Neen. Merk op: ik zou dat nog kunnen hoor, als ik erop oefen. Ik ben nog soepel. Hierzie, gelijk de Russische Kozakken (danst, gehurkt)... wie kan dat nog? Heuy-heuy-heuy-heuy.... Doe maar na, he. Ik kan ook nog op mijn handen lopen, hoor.

Wouter: Na een paar flessen champagne doe ik dat spontaan: op een omgekeerde stoel met een glas in mijn hand.

Herbert: (Krabbelt recht:) Waar hangt ze eigenlijk uit, het feestvarken?

Lucas: Ze is Lena gaan oppikken.

Herbert: Och, heeft ze de bus weer laten voorbijrijden? Dat gebeurt vaak, hoor... vaak dat ik Britt hier met de auto zie vertrekken en twintig minuten later weer zie arriveren

met de dochter. Allez, ik hou dat niet expliciet in 't oog... maar als buurman - goeie buurman, alerte medemens - zie je zo'n dingen.

Wouter: Dat ze jou nog niet ingelijfd hebben bij de FBI of NSA?! Is er iets dat jij niet ziet, Herbert?

Herbert: Wel, als ze onder de douche staat, he. Haha...

Patricia: (Mompelend:) Zelfs daar twijfel ik aan...

Wouter: En de kleur van haar stoelgang ken je ook niet?

Herbert: Neen, neen. Allez, 't is te zeggen...

Lucas: Nu maak je mij nieuwsgierig?!

Herbert: Ik bedoel... ik heb eens moeten helpen toen ze met een verstopping zat. (Zijn glas opstekend:) Wil je nog eens bijgieten? Ik krijg dorst van al die verhalen. Dank u. (Drinkt) Ze zat met een verstopping. In de *leiding*, he... Die buis loopt zo (wijst)... en zo (wijst)... onder 't huis en daar ligt haar septische put en daar (wijst) zat een verstopping in de buis. Ik heb dat voor haar opengebrouwen, ontstopt en een nieuw leidingstuk tussen gezet. Als goeie buur kan je een alleenwonende vrouw toch niet in de sukkel laten. Maar vanaf nu kan jij dat doen, Lucky-Boy, tussen drek en slierten wroeten.

Lucas: Ik kijk ernaar uit...

Patricia: Ik voel me precies onwel... en dan die vieze verhalen. Die Chinees van daarnet is me niet bevallen, Wouter.

Herbert: Chinese kost gegeten? Als 't maar geen hond was, een Pekinees of zo... Die mannen eten alles waar poten onder staan.

Wouter: Ik heb toch gezegd dat die Papa Gangbang een raar geurtje had.

Patricia: *Babi Pangang!* (Tegen Lucas:) Dat doet hij nu altijd: bij de Chinees "Papa Gangbang" bestellen en "dloge shelly" als "apetitief". Dat is zo beschamend.

Wouter: Beschamend... Ho! Weet je wat ik beschamend vind? Dat jij altijd voordringt in winkels.

Patricia: Ik? Voordringen? Dring ik voor?

Wouter: Ja, jij, natuurlijk jij. Bij de bakker, in het tuincentrum, in de supermarkt, altijd dring jij je ergens tussen en dan maak je zo'n laag, irritant gebaar van "kom erbij". Dan laat je mij met het winkelkarretje voorbij die mensen manoeuvreren. Ik krijg altijd de boze blikken.

Herbert: Mag ik eens wat vragen? Waarvoor dient de suiker? (Wijst op het potje)

Lucas: Och dat is...

Wouter: (Snijdt hem de pas af:) Voor de olijven. Even de olijven door de suiker halen...

Herbert: (Doet het, proeft:) Hmm, treffelijke combinatie, had ik nog niet gezien. Ja, jij hebt kookles gevolgd, he.. dat zie je, man. Hmmm (Neemt er nog één, Wouter & Patricia wisselen een blik)

Lucas: (Wijst naar achteren, richting tuin) Staat daar nu een vrouw te zwaaien..? Ook met een boze blik, lijkt me.

Wouter: Herbert, er is luchtpost voor u...

Herbert: Goddomme, dat is ons Greta. Die zal me nodig hebben. Bovendien wordt ze ongerust als ik te lang wegblijf. Ik had haar niet gezegd dat ik hier even langs zou gaan. 't Is een goeike, hoor, maar ze kan niet tegen alleen zijn, ze is snel bezorgd. Voor haar ben ik onmisbaar – en zij voor mij ook. Allez... (maakt zijn glas leeg, schept nog wat borrelnootjes mee) Ik ga d'er vandoor, mijn vrouwtje d'er onrust wegnemen. Ze loopt al de hele namiddag gespannen. Aangenaam kennismaken Lucas. Fijn verjaardagsfeest, zou ik zeggen. Geniet ervan! (Lucas laat hem uit) Tot nog eens.

Wouter: En dat zal niet erg lang duren...

Patricia: Muis, ik voel me niet OK. Echt niet. Mijn maag: ik heb precies een stuk van de Chinese Muur opgegeten.

Lucas: Ik zou je een aspirientje aanbieden, maar ik weet hier amper de cola staan.

Patricia: Laat maar, Lucas. Bedankt voor je zorgen, maar het zal wel verteren.

Wouter: Seffens eens stevig kotsen, dan ben j'ér vanaf. Dan zie je je hond in zwarte bonensaus terug.

Patricia: Wouter, alstublieft... (Tegen Lucas:) Als hij gedronken heeft, begint hij altijd over vieze dingen...

Wouter: *Ik* voel mij OK. (Steekt zijn glas op, Lucas vult bij).

Lucas: *Ik* ook. (Vult zijn eigen glas bij. Vragend:) Patricia?

Patricia: Ja, schenk maar in... Die belletjes zullen mijn maag verlichten. Waar blijft ons ma, zeg? Ze is anders altijd als eerste op een feestje, dan staat ze een uur vooraf reeds aan de deur te krabben.

Lucas: Ze zullen hier zo wel zijn, zowel je ma als je zus. Lang kan het niet duren, iemand oppikken in het dorpscentrum, toch? Ik ga intussen even met een doekje over de salontafel, want Britt had me expliciet gevraagd er zorg voor te dragen. (Naar keuken voor een vaatdoek en handdoek)

Patricia: (Tegen Wouter die zit te grinniken:) Wat zit jij hier nu te grinniken?

Wouter: Die Herbert... haha... ligt toch ferm onder de slof bij zijn vrouw. Geweldig, hoe ze daar boos staat te zwaaien en hij meteen als een haas weer naar zijn hol huppelt, als aangeschoten wild.

Patricia: Die man houdt in elk geval rekening met zijn vrouw.

Wouter: Mån? Dat is toch geen man, zeg. Hij is opgetrokken uit bijbelpapier. Hij komt toch niet solide over!? Als ik op mijn werk met zijn verschijning zou moeten onderhandelen, was ik mijn baan meteen kwijt. Je moet trefzeker zijn, standvastig als man. To the point. Zonder hapering of twijfeling. (Tegen Lucas:) Niet?

Patricia: Een man mag toch ook zijn gevoelens hebben en tonen, *zich uiten*?

Wouter: (Tegen Lucas:) Zo zie je, dat is een vrouw. Begrijp jij dat? Begrijp jij die vrouwen?

Lucas: (Terwijl hij de salontafel veegt) Ik begrijp haar wel. Wij mannen, hebben toch ook onze gevoelens, onze kwetsbaarheden, onze...

Wouter: Kwetsbaarheden? No-oooh. Als je als man je kwetsbaarheid toont, word je opgevreten. Een kwetsbare man is een zebra voor de leeuwen.

Lucas: Ik zal het anders formuleren: er zijn toch dingen die jij ook leuk vindt, of spijtig, of aandoenlijk... Of is alles voor jou gelijk, nooit eens een "up" of een "down"? Nooit een lach of ontgoocheling, nooit eens ontroerd, alles gemiddeld?

Wouter: (Weet niet wat te antwoorden. Tegen Patricia:) Ik denk dat je zus zo'n soort nieuwe man aan de lijn heeft gehaald.

Patricia: Misschien is ze met die versie beter af dan ik met de mijne.

Lucas: (Met in de ene hand een vaatdoek en de andere hand een keukenhanddoek) Ik, een nieuwe man? Niks van aan, da's een perceptie die niet correct is.

Wouter: Lucas, ik wil zeggen: als man moet je... (Lucas wacht af) moet je... man zijn, man.

Lucas: En als vrouw "vrouw zijn"...?

Wouter: Voilà, ja, eigenlijk... dat is 't, dat is de korte synthese van wat ik wou zeggen. Een man staat toch voor jacht, instinct, durf en strategie. Die dingen zitten in ons

gestel, geprogrammeerd in onze genetische code. Een vrouw is zorgzaam, zachter van inborst, beschermend ook.

Lucas: Dat is wel een heel klassiek standpunt, hoor.

Patricia: Je bent aan een discussie begonnen, Lucas...

Wouter: Als ik in mijn business met zachte inborst zou onderhandelen, gaat het zakencijfer achteruit. Ik zet me aan de onderhandelingstafel, ik kijk, ik anticipeer en ik pak. Jacht - instinct - strategie – prooi: succes. Ik heb het lef om tegen Thierry - mijn baas - in te gaan als hij fout zit. Als ik mijn tanden laat zien, plooit hij terug. Thierry is dan misschien wel de temmer, maar *ik* ben de leeuw. Hierzie (toont mobieltje) altijd bereikbaar, maar dat wil niet noodzakelijk zeggen dat ik opneem als Thierryke belt, he. Een leeuw kruipt dan wel, maar alleen om te besluipen, om de prooi te pakken.

Patricia: (Spontaan:) Je zou mij beter nog eens besluipen en pakken. (Betraapt, tegen Lucas:) Sorry, ik flapte er maar wat uit.

Wouter: Mijn vader had zijn eigen bedrijf opgestart, met 26 personeelsleden. Een succesvolle zakenman met volle orderboeken, tevreden personeel en een uitstekende bedrijfsbalans. Hij stond erop dat ik de zaak zou overnemen, én uitbreiden. Zelfstandig zijn, zelfbedruipend, autonoom denken en handelen, die eigenschappen ramde hij me in. Op mijn veertiende werd hij ziek, zwaar ziek: na zes maanden was hij helemaal onderuit. Het bedrijf werd verkocht. Daar stond ik mooi, als een warmgestookt snotjong wiens toekomst werd weggekatapulteerd. Over doorprikte dromen gesproken...

Patricia: Ons ma, waar blijft ons ma zeg? Dit is niet van haar gewoonte. Ik bel haar op! (Tegen Wouter:) Geef uw... machientje eens?

Wouter: Je hebt toch zelf een telefoon?! Deze is van 't werk.

Patricia: Klopt, daarom net: dan bel ik gratis. Geef hier. (Hij twijfelt) Geef hier, zeg ik, dat ik ons ma kan opbellen. Anders maak ik me ongerust over twee familieleden, dat wil je toch niet? Je wil toch niet dat ik me ongerust maak?

Lucas: (Ook zichzelf moed insprekend:) Laten we ons geen zorgen maken. Er zal wel een eenvoudige verklaring zijn.

Patricia: (Met de mobiele telefoon van Wouter in de hand, tikt bruut op het scherm) Allez, wat is dat nu... Stom ding... Waarom... (Schudt het toestel) kantelt dat scherm...?! Kijk, ik druk...ik veeg...

Wouter: Ho, zeg. Zo meteen mijn scherm stuk. Dat is een touchscreen, muis, daar moet je met die klauwen niet liggen op krassen. Geef hier, ik zal dat nummer wel

selecteren. (Neemt over, maakt het nummer aan en geeft de telefoon weer terug. Tegen Lucas:) Vrouwen: slopers van fijne technologie. (Terwijl ze wacht) Het verbaast me anders wel dat je er niet mee overweg kan: mijn berichten kan je doorgaans wel lezen.

Patricia: (Ongeduldig:) Hallo? Ik hoor niks... Werkt dat ding wel?

Wouter: Dan heeft ze nog niet opgenomen, muis. Ik heb het nummer van haar mobieltje ingegeven. Wacht toch even.

Patricia: Ma? Ah... waar zit je...? En ons Britt: kom jij niet naar de verjaardagsdrink? We wachten op je!... Hoezo "Bingo"?... Morgen? Ik had wel gedacht dat je vandaag ons cadeautje kwam brengen... Nu sta ik hier met lege handen..! Ja... Ah...? En wat ga je daar mee doen..? Allez, dan... amuseer je. Goeie vangst. (Sluit af) Ze komt niet.

Wouter: Dat is niet haar gewone doen, feestjes missen.

Patricia: 't Is Bingo-avond van de Gilde en er is een varken te winnen.

Wouter: Een heel varken?

Patricia: Ja, halve zijn moeilijk te kweken, die vallen om.

Wouter: Een varken, wat gaat ze daar mee aanvagen?

Patricia: Dat vraag ik me ook af; één varken in de familie is al genoeg. Enfin, nu weet ik het en hoef ik er ook niet meer om te stressen. Hier, je speelgoed. (Geeft de mobiele telefoon terug.)

Wouter: Ben je zeker dat ik 'em al terug mag, dat je geen SMS'en of e-mails moet lezen? Ik merk dat, hoor. Vooral die van vrouwelijke afzenders schijnen je aandacht te trekken. (Tegen Lucas:) Doet Britt dat bij jou ook, je berichten lezen?

Lucas: Ik hoop het: het is daarom dat ik haar berichten stuur...

Patricia: (Om van onderwerp te veranderen:) Dus euh... jij en Britt hebben elkaar leren kennen op de kookles, heeft ze verteld? Jullie hadden dezelfde smaak, het zat meteen raak?

Lucas: Smaak niet, raak wel. Op een dag moest ik een konijn prepareren en fileren en er schoot een levertje van onder mijn mes tegen haar voorhoofd. Hier zo, net boven haar neus. Ze krijste het uit en smeed meteen een spruit terug, recht op mijn oog. Dat was onze historische eerste kennismaking.

Patricia: Zo ken ik ze.

Lucas: Maar ach, het viel best mee, ik heb geluk gehad met die spruit: de les voordien kookten we met knolselder... Na de les, tijdens de vaat, heb ik mijn verontschuldigheden aangeboden en voorgesteld het goed te maken bij een biertje. Dat sloeg ze niet af.

Wouter: Zo kennen we ze ook.

Lucas: Het levertje en de spruit waren eenmalig, maar het op café gaan na de les bleef, het werd een gewoonte. En van de kroeg kwam de filmzaal of het theater of een wandeling aan zee of kayakken in de Ardennen. Enfin, the classic way, he.

Patricia: Mooi, mooi. (Tegen Wouter:) Romantisch, he.

Wouter: Alsof het bij ons anders verlopen is. (Tegen Lucas:) Wij hebben ooit nog samen dansles gevolgd.

Patricia: Wij hebben van alles gedanst: chacha, Weense wals, kwikstaart...

Wouter: (Verbetert haar:) *Quickstep*.

Patricia: Salsa, rumba, zelfs Argentijnse tango.

Lucas: Zou ik niet kunnen: ik heb flamingobenen, maar het is wel romantisch!

Wouter: Aanvankelijk wel ja, maar mijn vrouw is nu eenmaal nogal ongeduldig. 't Moest altijd meer: meer cursussen, meer workshops, sneller groeien in die dans. De juiste kleedjes, zes paar dansschoenen, nieuwe outfits. Ik kreeg er stress van, ze joeg me op als wild. En als ik dan van de stress op haar voet terecht kwam, kon ze krijsen als een gevangen zwijn. De hele groep staarde me aan alsof ik haar ondersteboven aan 't balkon had gehangen.

Patricia: Je vertelt niet alles, Wouter. Ik had toen net mijn teennagels laten doen, French manicure, netjes verzorgd, professioneel en hij zet zijn tachtig kilo er plomp bovenop. Bovendien – dat vertel je er niet bij – was het een *nieuw* paar schoenen.

Wouter: Einde dans.

Patricia: Einde dans.

Lucas: Spijtig, toch.

Wouter: Ik heb er ook geen tijd meer voor. Mijn job vraagt alle aandacht en energie. Zo lang het nog kan: hard werken en geld verdienen, ons veilig stellen.

Lucas: Een beetje spaarcenten voelt wel veilig, maar het zal ons niet beschermen tegen ramp- en tegenspoed, hoor. Ik wil niet ten ondergaan met geld in mijn zakken; daar had ik dan leukere dingen mee kunnen doen.

(De deurbel gaat)

Lucas: Ah, daar zal ze zijn! Eindelijk. (Maakt de deur open, Herbert loopt binnen)
Herbert?

Herbert: Ja, ons Greta voelde zich onwel, ze wou op bed gaan liggen.

Lucas: Haar eigen bed, toch, of komt ze hier in bed liggen...?

Wouter: En dan been je naar de bureu?

Herbert: Neen, neen, je begrijp het niet: ons Greta heeft niet kunnen koken, zo draaierig was ze. Dus dacht ik: ik bak me snel even een roereitje of zo, maar toen bleek dat we geen eieren meer in huis hadden.

Lucas: Ah, je zit met een ei omdat je geen ei hebt, dus.

Herbert: Haha, ja, zoiets. (Proeft van de chips) Toch lekker, die chips. En ik dacht: misschien kan ik een ei lenen bij de bureu... Hmm, die chips kraakt lekker tussen de tanden. Ons Greta haalt dat niet in huis, chips. Te vet, beweert ze, en slecht voor hart en bloedvaten. Ze is erg bekommerd om haar en mijn gezondheid, vandaar dat we eigen groenten telen en zo. Eigen fruit ook. Eigen kippen.

Lucas: Eigen kippen?

Herbert: Yep. (Snel aanvullend:) Maar ze leggen niet. Ik heb eens geprobeerd ze te hypnotiseren, voor meer eieren, maar sindsdien... Noppes! Mijn gulzigheid keert zich altijd tegen me. Ik heb intussen met harde hand geleerd de dingen te aanvaarden zoals ze zijn.

Wouter: (Die intussen naar de koelkast is gelopen om een ei, roept:) Herbert, vangen!
(Gooit een ei)

Herbert: (Die meer in de versnaperingen geïnteresseerd is en amper de moeite doet het ei te vangen, ziet het tegen de grond stuk spatten. Droog:) Daar gaat mijn avondeten...

Patricia: Wouter, dat doe je toch niet?

Herbert: (Nadat hij nog snel wat chips in zijn mond propt:) Gooi nog één, deze keer heb ik het.

Wouter: Ze zijn op, het was het laatste. Nooit aan eieren werpen gedaan, Herbert?

Herbert: (Met de mond vol:) Goddomme, wat moet ik nu eten. Wat een tegenvaller. (Pauze)
Is Britt er nog niet?

Lucas: Neen, die is er nog niet. Ik zou denken dat je dat gemerkt had. Ogenblik, ik kan dat hier zo niet laten liggen. Britt vertrouwt me haar woning en haar gasten toe en er kleeft al ei tegen de vloer. (Verdwijnt op zoek naar reinigingsproducten)

Patricia: Wat heeft ze?

Herbert: Wie?

Patricia: Wie denk je?

Herbert: (Denkt na) Britt? Is ze onwel?

Patricia: Greta!

Herbert: Greta? *Mijn* Greta? Wat zou ze hebben dan?! Oh, ja... natuurlijk.. onwel, he. Voelde zich niet lekker. Dinges... hypertensie.

Patricia: Da's niet netjes dat je zoiets zegt, Herbert.

Herbert: Hypertensie? Het is zo, ze heeft er vaak last van, kan er zelf ook niets aan doen.

Patricia: Ik geloof nooit dat Greta schijnheilig is, daar is ze het type niet voor. Greta doet niet alsof.

Wouter: Muis, "hypertensie": hoge bloeddruk. Jij bedoelt "hypocrisie".

Patricia: Neen, hoor, ik bedoel niet hypocrisie. Hypocrisie is zo 'n ding waar paarden in rijden, een renbaan.

Lucas: (Op met reinigingsspullen) Zo'n ding waar paarden in rijden is een hippodroom.

Wouter: Blij dat jij 't zegt, Lucas, want van mij zou ze 't niet geloven.

Patricia: 't Is waar, *hij* maakt me ook altijd van alles wijs. Hij laat me voor hem in een bistro rode kool met witte saus bestellen en gaat dan naar 't toilet. Of hij stuurt me naar de kaaswinkel voor een brok "fromage des pieds". (Pauze) Vreemd, toch, ik heb altijd gedacht dat hippodroom zo'n woord was dat je ook van achter naar voren kan lezen.

Wouter: (Met ingehouden opwindung:) Ik zwijg. Ik zwijg.

Herbert: Zoiets als "lepel", bedoel je? En "radar" en "meetsysteem".

Patricia: Voilà. En "sas" en "pop" en "kak". (Snel, gegeneerd:) "Kayak", bedoel ik.

Herbert: Je hebt gelijk: *dàt* is een hippodroom.

Lucas: (Al vegend:) Palindroom.

Wouter: Willen we er over ophouden alstublieft. Ik word gek van die onnozele discussies. Dat is dag in dag uit dat ik met haar in zo'n bizarre debatten verzeild geraak. (Tegen Patricia:) Soms denk ik dat jij vroegtijdige dementie hebt!

Patricia: Ik heb geen dimensie. (Wouter grommelt wat, beheerst zich) Neen, ik heb geen dimensie, Wouter.

Lucas: Bon, dat is weer proper. Ik zal de emmer en dweil nog maar even in de keuken laten staan. Als Herbert straks zin krijgt in een stuk kaastaart en Wouter gaat weer gooien...

Herbert: Oh, is er kaastaart?

Lucas: Ik heb er genoeg van.

Herbert: Van de kaastaart...? Ik wil anders wel...

Lucas: Genoeg van het *wachten*. Op Britt. Ik moet iets ondernemen.

Wouter: Kijk, dat typeert een man: actie. Daadkracht. Hoor je die twee woorden samen in één zin, muis: "daadkracht" en "man".

Lucas: (Neemt zijn mobieltje, drukt een nummer.) Ik bel haar even op, dan weten we waar we aan toe zijn. Ik kan mezelf niet blijven wijsmaken dat ze hier zo zal zijn. (De huistelefoon gaat over)

Patricia: Mooie daadkracht.

Wouter: (Neemt de hoorn van het toestel) Hallo? Met de hulplijn voor verdwaalde bellers?

Lucas: Ja, ik weet het: verkeerd nummer. Hier, deze moet ik hebben: "Britt – gsm". (Hij wacht even, dan klinkt er een vreemde melodie. Wouter begint te wiegen en dansen. Lucas beseft dat Britt haar mobieltje niet meegenomen heeft). Daar heb ik dus niets aan. Waarom laat ze haar mobieltje thuis?

Wouter: (Nog steeds wiegend:) Omdat 't een vrouw is.

Patricia: Jij gaat zo meteen klappen krijgen. Van een vrouw. Een vrouw mét daadkracht.

Lucas: God, zeg. Dat lijkt hier wel "Wachten op Godot".

Patricia: Komt die ook? (Wouter lacht) Ja, wat?! Kan toch een vriend van hen zijn?

Herbert: (Gul:) We zullen nog even wachten vooraleer we de taart aansnijden.

Wouter: Ja, Herbert, we wachten even... tot jij 't huis uit bent.

(De mobiele telefoon van Wouter gaat over)

Wouter: Zou dat je zus zijn, muis? (Kijkt op het toestel) Godver..., 't is Thierry. Hallo..? (Tegen de anderen:) Sorry, belangrijk telefoontje van mijn werk. (Gaat verder op zelfverzekerde toon) Ja, Thierry...? Wat zeg je...? Daar ben ik mee bezig, ja... Laat ons zeggen: nog een dag of twee, misschien drie zelfs... (Verontwaardigd:) Tegen morgen 10u00 in je mailbox..? Dat kan ik niet... Thierry... Thierry, mag ik even...? Thierry, ik krijg dat dossier niet rond tegen morgenochtend... Ik moet nog nacalculaties doen... en de schema's zijn nog niet... ja, Thierry... (Onderdanig nu:) Ja, dat is zo, Thierry maar... ja... ja... neen, neen... ja, Thierry... dag Thierry. (Legt af) Thierry.

Patricia: "Man" en "daadkracht"...

Wouter: (Duidelijk gestrest:) Wat een beest! Onmens, godverd...! (Ontgoocheld, tracht zich te beheersen:) Ik had twee weken tijd om een procesanalyse te maken en nu wil hij ze morgen om 10u00 al in handen hebben. Dat is vier dagen eerder dan voorzien. Vier, he! Vier!!!

Patricia: Rustig, Wouter. Rustig.

Wouter: Klootzak. Godverd...

Herbert: Als ik met iets kan helpen...

Wouter: Oh, ken jij iets van industriële automatisering dan? Relais? PLC's?! Encoders? Pneumatica? He, ken jij daar iets van?!

Patricia: Wouter, rustig. Reageer je toch niet af op hem. Herbert doet een vriendelijk aanbod. Beheers je. (Tegen de anderen:) Dat doet hij thuis tegenover mij ook altijd, me als boksbal gebruiken wanneer hij gestrest is. Alsof ik eraan kan doen dat hij zijn job niet af kan. Hij noemt zich ingenieur, maar heeft het diploma niet, hoor.

Wouter: (Tussen de tanden:) Ik heb me opgewerkt! Evenwaardig door ervaring, opgewaardeerd.

Herbert: 't Is niet erg, ik begrijp het. Stress. Onmacht. Frustratie. Niet erg. Helemaal niet erg. Laat het bezinken, Wouter, laat het even zijn plaats vinden. Beschouw het probleem van binnenuit: mindfulness.

Wouter: Dat is verdomme week na week na week dat streefcijfers verhogen en uitvoeringstermijnen verlagen.

Patricia: Dat loon heb je niet voor niks natuurlijk. En de computer, de telefoon, de BMW. En de tankkaart en de I-Pad.

Herbert: Aai-pet? Is dat een "klak" met pels?

Wouter: Die BMW is OK, maar de gsm is er teveel aan. Overal naartoe kunnen is nog altijd beter dan overal gevonden worden. (Lucas vult intussen wat versnaperingen aan) Bon. Lucas, tap nog eens, ik heb iets nodig na dat telefoontje van Thierry. Of wacht, ik doe het zelf wel even. (Opent nerveus een volgende fles champagne) Zelfs de fles werkt tegen. Alles werkt tegen vandaag. (Plots schiet de kurk tegen het doek) Hola!

Willy: Wat 'n schot.

Lucas: (Kijkend naar het doek:) Doorboord. Miljaar.

Wouter: Doorboord? Meen je 't? Neen, toch? (Lucas steekt zijn vinger erdoor) Shit! Fuck!

Herbert: Zijn kennis van de Engelse taal heeft hij ook opgewaardeerd.

Patricia: Dat doek is een cadeau van pa!

Lucas: Ik zal wel... ik leg het wel uit. (Zucht) Jongens, hoe moet ik zoiets uitleggen..?!

Wouter: 't Is mijn schuld, Lucas, zeg haar maar dat ik het was. Ik neem het op mij. Onder invloed. Onder invloed van Thierry. De klootzak. (Giet intussen de glazen bij:) Wie nog?

Patricia: Als Britt dat euh... Goh!

Wouter: Ik weet het, muis, ik weet het. Wie nog?

(Stilte)

Patricia: Dat gaat euh... ze zal... och arme, mijn zusje.

Wouter: Muis..!

Patricia: Wat?

Wouter: Laat het. We lossen dit op.

Patricia: Ja, OK. (Pauze)

Wouter: Ik koop een nieuwe.

Patricia: Dat is niet hetzelfde, Wouter. Dit doek is voor haar wel euh...

Wouter: Muis! (Ze gebaart te zwijgen) Jij hebt zo die vervelende gewoonte om elk vuurtje nog aan te wakkeren. In probleemsituaties werk jij als een katalysator. Wees rustig, er is niemand dood.

Patricia: Als Britt dit verneemt, *gaat* er misschien iemand dood...

Lucas: We kunnen de klok niet terugdraaien.

Herbert: Wie zou er doodgaan..?

(Boze blik van Wouter. Stilte)

Lucas: Ze blijft maar weg, Britt. Zal ik toch maar de taart al aansnijden? Dan hebben we een moment van verpozing. Even gezellig iets knabbelen, ja?

Herbert: (Likkebaardend:) Je hebt gelijk, Lucas, ik zou daar niet te lang mee wachten.

Lucas: Jij hebt graag twee stukken zeker, Herbert?

Herbert: Ik? Oh... wel ja, als je me onder druk zet... haha...

Lucas: Dan snijd ik jouw stuk wel even in tweeën...

(PAUZE)

TWEEDE BEDRIJF

(De salontafel is intussen overladen met lege flessen, glazen, taartdozen en resten van gebak. De drank heeft inmiddels de remmingen wat weggenomen. Bovendien slaat na het wachten ook de vermoeidheid en irritatie toe.)

Patricia: Die taart is me niet bekomen. Ligt vast aan die spie met crème au beurre.

Wouter: Of dat stuk met slagroom, al kan dat stuk rijsttaart er ook voor iets tussen zitten. Om over de macarons te zwijgen.

Herbert: *Ik* vond ze lekker, heel lekker. Ik heb nergens last van.

Wouter: Zo kennen we u, Herbert: als de man-die-nergens-last-van-heeft.

Herbert: Ik heb ook drie stukken taart op. Drie, he. Nergens last van. Hierzie, (neemt er nog een) ik zal eens bewijzen dat ik een maag als een oorlogsbunker heb. Hmmm, man, de-li-cieus.

Patricia: (Met de hand op de maag:) Dat borrelt hier zo, he... Precies een wasmachientje.

Wouter: Als je gaat droogzwieren ^[i.c. centrifugeren] zeg het dan, dan houd ik je benen vast.

Patricia: Lach er maar mee...

Lucas: Zal ik nog een cola brengen?

Patricia: Bovenop die champagne? Jij wil mij zien overkoken, zeker? Neen, bedankt, ik voel me nu al als een gasballon.

Wouter: Laat eens een boerke, dat lucht op. Zo (boert).

Patricia: Wouter, alstublieft.

Wouter: Dat ontspant de maag. Die overdruk moet eraf en uw strot is een overdrukventiel: openzetten dus en het teveel aan gas eruit laten. Pssssjjjt.

Patricia: Toch niet zo, hier... met de mensen erbij, bedoel ik...

Herbert: Voor mij hoeft je je niet te schamen.

Lucas: Doe alsof je thuis bent. Als je je er naderhand beter bij voelt, zien we het graag door de vingers.

Patricia: Of zou ik toch even naar buiten gaan? Ach. Ik zal eens proberen... (Met de hand op de maag, trekt grimassen. Iedereen kijkt gespannen toe) Staar niet zo.

Wouter: Wel?

Patricia: Dat lukt me niet met publiek erbij. Ik functioneer niet als er teveel ogen op me gericht zijn.

Lucas: We zullen allemaal één oog dichtknijpen.

Herbert: We zullen ons omdraaien. Dan probeer je 't nog eens? Steek beide armen omhoog en spring op en neer, dat helpt. Alsof je met een blikje cola schudt.

Lucas: Eerlijk gesteld: ik maak me toch een beetje ongerust.

Patricia: Dank je, Lucas, da's lief dat je je om mij bekommert.

Lucas: Ongerst *over Britt*, bedoel ik. Ze blijft toch abnormaal lang weg, niet?

Herbert: Och, zo meteen is ze hier. Hier, drink er nog één en relax. (Giet Lucas een glas champagne in). Je staat er niet alleen voor; ik zal meedrinken.

Wouter: (Bekommert, tegen Patricia:) Zal ik anders mijn vingers in je keelgat inbrengen? Tegen je tuig?

Patricia: Wouter, laat 't! En dat heet niet "tuig", dat heet "ruig".

Lucas: Huig.

Herbert: “Hijg”, toch, vandaar “hijgen”?

Wouter: Duig.

Lucas: Een duig is een plank van een vat. 't Is huig.

Wouter: Enfin, heeft geen belang (Maakt polshorloge los en stroopt de mouwen op) Lucas, de emmer.

Patricia: Wat ben jij van plan?

Wouter: Wel, eens aan uw... “kuif” komen met mijn vingers. Doe eens open...

Patricia: Blijf weg, zeg! Zo meteen moet ik braken...

Lucas: Dat is zijn bedoeling, ja.

Wouter: Dan ben je ervan verlost, muis! (Verontwaardigd:) Dan stel ik me voor één keer eens zorgzaam op. Goed doen is niet gemakkelijk tegenwoordig.

Patricia: Och, Wouter.

Wouter: Wat?! Is 't niet zo? (Tegen de anderen:) Ik kan tegenwoordig geen goed meer doen voor mijn vrouw. Ik heb vanmorgen het gras afgereden: te kort volgens mevrouw. De haag gesnoeid: “oh, er liggen nog wat twijgjes op het grind”. De auto gewassen: “je hebt nog strepen op je zijspiegel”. Naar de winkel geweest: “was er geen grotere selder?”. En “Ik had eigenlijk eens zin in spruiten”. In de zomer, he!

Patricia: Wouter, je overdrijft.

Wouter: Het deurtje van de brievenbus vastgezet: “Wouter, zie ik nu niet goed, of hangt het een beetje scheef?”. De tuinmeubelen gereinigd en ingewreven met teakolie, een hele arbeid, geloof me: “Wouter, toch niet in dat hemd?!”. Dan heb ik me nog gehaast om alles rond te krijgen, zodat ik nog eens eindelijk op mijn koersfiets kon springen om langs de dijk een toertje met de neus in de wind te trappen, vraagt mevrouw “Wouter, je gaat nu toch niet fietsen? Ik moet nog een kleed hebben voor vanavond”. Een nieuw kleed om naar de Chinees te gaan eten, een Chinees! Ze heeft de hele voormiddag in bad gelegen, naar vriendinnen gebeld en als ik wil ontspannen moet ik met haar nog naar de winkel ook!

Herbert: Kan ze niet rijden, met de auto?

Patricia: Ik rijd niet graag alleen. Zeker niet op drukke parkings van winkels.

Lucas: Je parkeert niet goed.

Patricia: (Snauwend:) Wat weet jij d’ervan? Heb je me al zien parkeren!? Neen!

Lucas: (Geschrokken:) Sorry, 't was een vraag: "je parkeert niet goed?". Kan aanleiding geven tot stress, zo manoeuvreren terwijl ze achter je claxonneren in een wachtrij.

Patricia: Ik heb geen stress. Ik ben de rust in eigen persoon.

Wouter: Het is nu wederom bewezen: ik doe veel - bijna alles - en nooit is 't goed. Nooit. (Tegen Lucas:) Denk nooit dat je de grens van tevredenheid bereikt hebt: de grens van vrouwelijke tevredenheid is een voortschrijdend, ongrijpbaar iets. Ik hoop dat haar zus milder is. Als ik voor Patricia op een maand tijd een zeilschip zou bouwen van bodem tot mast, inclusief alle nutsvoorzieningen en vloeren & plafonds, zou ze nog klagen "Wouter, hier ligt nog een schroefje op de dek".

Patricia: (Licht geëmotioneerd:) Je overdrijft, Wouter. Zoals altijd: de essentie ver voorbij. Het gaat om betrokkenheid. Weet je wat er van aan is: ik zie jou tenslotte nog graag! En jij?

Wouter: Ik zie mij ook graag.

Patricia: Jij houdt met alles de gek. *Ik hou nog van je*. En jij, hou jij van mij? Kan jij dat nog zeggen? Dàt ontbreekt me: binding. Liefde en genegenheid. Warmte, ook.

Herbert: (Tegen Lucas:) Zou hij de verwarming niet ontlicht hebben?

Wouter: (Tegen Lucas:) Begrijp jij die vrouwen?

Lucas: Tja, ik begrijp ze wel, al schijnen we ieder van een andere planeet te komen. 't Zijn niet de grote dingen die het doen bij vrouwen, maar misschien net de kleine.

Wouter: De kleine dingen? Oh, dat twijgje op het grind of dat streepje op de autospiegel!? Die doen het 'em inderdaad, ja!

Patricia: Wanneer heb je me de laatste keer eens in je armen genomen? Wel? Hoeveel tijd is er al over gegaan sinds we de laatste keer gevreeën hebben?

Wouter: We hebben toch nog..?! Enfin, zeg... muis, in Thailand hebben we toch...

Patricia: Dat was vorig jaar in juni!

Herbert: Dat is lang geleden. Amai, zeg, juni vorig jaar... (Tegen Lucas:) Toch een mooie vrouw, die Patricia. Door de natuur goed gemonteerd, zou ik zelfs durven zeggen. Prima fabricaat. Niet, Lucas, toch een ferme moot?

Lucas: Euh... mankeert volgens mij niks aan.

Wouter: Wij hebben nòg... ja, zeker weten: wij hebben nòg... Nà Thailand... Na Thailand hebben wij nòg... Enfin, 't is nu het moment niet om hier een scorebord op te zetten van onze bedprestaties.

Patricia: 't Is makkelijk, de thuiswedstrijden: 0-0.

Wouter: (Scherp:) Wat bedoel jij daarmee?

(Stilte)

Herbert: Lucas, is er nog een fles, 't wordt hier spannend, ik krijg er 'n droge smikkel van. Precies een aflevering van "Mooi en meedogenloos".

Patricia: Ik bedoel niks – ik zeg wat ik zeg.

Wouter: Lucas, voor mij ook nog! (Tegen Patricia:) Je zegt 't alsof ik op een ander ga. (Pauze) Wel?

Patricia: Jij legt me woorden in de mond. (Rustig:) Ik stel alleen maar vast dat ik fysiek niet veel betekenis meer voor je heb. Ja, ik word een jaartje ouder en ja, er gaat al iets rimpelen of hangen, maar ik doe mijn best: ik smeer crèmes, ga naar de kapper, naar manicure en pedicure, ik eet gezond...

Wouter: Omdat ik gezond kook...

Patricia: Ik houd mijn figuur in het oog... laat me masseren, laat mijn wenkbrauwen verzorgen, krijg peelings voor een stralende huid en toch... Het doet je niks?! Geen enkel aantrekkingseffect?!

Herbert: Eigenlijk wel spijtig dat zo'n mooie vrouw op haar seksuele honger moet blijven zitten. Van juni vorig jaar... man, Greta zou denken dat er iets aan mijn hefboom mankeert! Dat ik niet meer capabel ben om hem overeind...

Wouter: (Nijdig:) Hou jij je er buiten, buurman, OK!? Het betreft een familiekwestie. Dit gaat jou niks aan.

Herbert: Als buitenstaander – als ik me even mag uiten, als liefhebbende medemens – vind ik toch dat jullie tweeën behoorlijk veel spanning ervaren. Intermenselijke spanning. Dat is niet gezond voor de twee-eenheid die jullie zouden moeten zijn.

Wouter: (Opgewonden:) Inderdaad, er bouwt zich een spanning op, en deze keer niet alleen tussen mijn vrouw en mezelf..!

Herbert: (Onverstoord:) Kijk eens, hier (Haalt een edelsteen uit zijn broekzak) Kijk es... Ken je dit?

Patricia: Een steen. Een kristal of zo? Wel een mooie kleur, dat violet.

Herbert: Amethyst. Dat helpt de innerlijke rust te behouden. Ik heb destijds een flink exemplaar gekocht en thuis in stukken gezaagd en nu dragen Greta en ik altijd ieder een stuk ervan bij ons: in mijn broekzak of jas, in de auto, in haar handtas...

Geen problemen meer gekend sindsdien. Er is meer balans tussen ons, meer openheid, een heldere communicatie. (Met het kristal net vóór Wouters aangezicht:) Geen spanningen meer, meneer Wouter.

Wouter: Kijk maar uit jij, of je hebt morgenochtend net dezelfde kleur als dat steentje.

Herbert: (Tegen Patricia:) Zijn negatieve energieschommelingen moeten je soms toch zorgen baren, denk ik. Je moet eens *Quercus Pedunculata* proberen, zomereik. Ideaal tegen hoge bloeddruk en overbelasting. (Tegen Wouter:) Ik neem je niks kwalijk, hoor. Natuurdriften zijn immers eigen aan het leven. Jij bent geboren ergens tussen 21 mei en 21 juni, he? (Geen antwoord) Ja, moet zijn, sterrenbeeld tweeling, da's duidelijk. Die tweeledigheid, twee zielen in één body, die innerlijke onrust en... die doordrivende dynamiek... dat onstuimige...

Lucas: (Met de fles:) Ik weet niet of 't een goed idee is, maar laten we er toch nog maar eentje drinken. Terwijl we drinken vallen er geen verkeerde woorden. (Schenkt in. Stilte) Ik wil geen conversaties meer zoals Jelle en Marcel die hadden.

Patricia: Zwijg me van die twee. Als ik die namen nog hoor, doe *ik* een gruwelmoord waar Hannibal – The Cannibal – Lexter lessen van kan nemen. (Tegen Wouter:) Jij bent Bob, vergeet het niet.

Lucas: En nu is bij Basil: Bink Achter Stuur Is Lazarus ...

(Iedereen proest het uit)

Wouter: Die is goed!

Patricia: Werkelijk subliem! Uit welke goede bron heb je die? Hey, wie heeft je die grap verteld?

Lucas: Wel, dat... (Wuift het weg:) Och...

Herbert: 't Is toch spijtig dat man en vrouw elkaar zo kunnen... kwijt raken onderweg. Greta en ik, wij hebben het goed, altijd goed gehad. Maar ik vond vroeger – neem me niet kwalijk dat ik 't er zo uitsmijt – ik vond vroeger d'er tieten te klein.

Lucas: Moeten wij dat weten?

Herbert: (Gaat onverstoord verder:) Zo van die Chinese theekopjes, weet je wel. Zonder oortje. En ik hoopte alsmáar dat ze eens zouden groeien, een maatje groter worden. Ik kan zo'n beetje ronding wel smaken. (Tegen Wouter:) Ter grootte van die van je vrouw, da's ideaal. Enfin, als we insliepen hield ik graag zo'n tietje vast, als 'n stressballetje: ik werd er rustig van. Ik sliep als een kind met een knuffel. Maar stiekem hoopte ik, smeekte het lot dat ze zouden groeien. Ik heb er zelfs meer dan eens een kaarsje voor gebrand. En op een dag: jawel, het gebeurde, ze

werden groter. Het is te zeggen, één tiet: een tumor. Gevolg: tiet weg. Greta heeft ze laten amputeren, haar rechtertiet. Ik vond het zo onbeschrijflijk erg voor haar, zo pijnlijk, goddomme. Dat was zo ingrijpend in haar - in ons - leven.

Patricia: Herbert, dat *is* ook ontzettend erg voor haar.

Herbert: (Emotioneel, het huilen nabij:) En voor mij ook, omdat ik... ik... ik denk vaak dat 't mijn schuld is, mijn gulzigheid, mijn... ontevredenheid... mijn mateloosheid... Onderschat de mentale krachten niet, hoor. Dat is een straf van het lot, de vinger die terechtwijst. Omdat ik... Ach, 't zijn niet zelden de gulzigsten die het eerst van honger omkomen.

Lucas: Dat is toeval, Herbert, pech. Een speling van de natuur waar jij niks kan aan doen.

Herbert: Toch, toch... ik kan er niet zo licht omheen. Ik kan mijn eventuele betrokkenheid niet zomaar naast me neerleggen. (Vegend met zakdoek, herpakt zich:) Ik neem het op mij, maar... we zijn erdoor geraakt. Ik heb haar gesteund. We hebben dat samen weggewerkt, *samen*. En nu, laatst heeft ze voorgesteld om van plaats te wisselen in bed, ik rechts, zij links. Nu heb ik ze terug vast, haar linkertiet dan, en ik wens, hoop, smeeek, dat haar niks meer overkomt. Ons Greta, goddomme... Waarom dat net *zij*... een bloem van een vrouw...

(Ongemakkelijke stilte)

Lucas: Dat komt goed met jullie, daar ben ik zeker van.

Herbert: Denk je?

Lucas: Ja, natuurlijk. Dat haar zoiets overkomt heeft niks met jouw gulzige wens te maken. Absoluut niet.

Herbert: Zeker?

Lucas: Honderd procent. Dat is het lot, toeval; het gebeurt gewoon, zonder bedoelingen.

Herbert: Toch, toch...

Lucas: Ik steek mijn hand ervoor in het vuur!

Herbert: (Neemt zijn glas:) Schenk dan nog eens bij, alsjeblief. Om de emoties weg te spoelen... En ik neem er goddomme nog een stuk rijststaart bij ook, zie. (Schrokt, morst:)

Patricia: (Voor zichzelf:) Waar die man dat blijft steken?! 't Is precies een perscontainer.

Wouter: Hola, Herbert, rustig, je morst.

Herbert: Goddomme, sta ik er nog in te trappelen ook.

Lucas: Gelukkig heb ik de poetsspullen nog in de keuken (naar keuken).

Herbert: (Veegt zijn schoenzool schoon aan de vloer) Amai, die rijst kleeft tussen die ribbels...

Patricia: Wacht nu een minuut, zeg. Je gaat hier in rijstvegen toch geen windwijzer op de vloer tekenen?! Blijf staan, zeg ik! (Herbert stopt als bevroren, met volle mond)

Lucas: (Met emmer en dweil) De kuisploeg is er! Hierzie... (reinigt de vloer)... en zo... en zo... (Herbert tilt zijn voet op)... en die zool... Voilà, zo schoon als de vloer in 't Witte Huis. (Zet de kuisspullen opzij). Bon, iemand nog iets drinken?

Herbert: Neen, zeg, je moet niet zo aandringen... ik krijg daar een ongemakkelijk gevoel van, zo op andermans kosten verteren. Dat is helemaal mijn stijl niet, hoor. Straks is mijn goeie naam eraan.

Lucas: Allez, kijk nu: ik serveer taart met champagne, wat staat mijn hoofd!? Heeft er iemand graag een kop koffie?

Wouter: (Steekt champagneglas op) Voor mij niet, ik volg de ingeslagen weg...

Patricia: Ik durf niet goed, zou 't niet slecht zijn voor mijn maag?

Herbert: Zwart, met suiker en melk.

Lucas: Dan is 't niet zwart meer, he Herbert.

(Lucas af naar de keuken)

Wouter: Neem me niet kwalijk dat ik er weer over begin, maar is dat al lang geleden, Herbert, van Greta's borst bedoel ik?

Herbert: Anderhalf jaar, 't begint te wennen. Voor haar ook. Ze voelde zich geen echte vrouw meer. Ik heb haar met handen en voeten uitgelegd dat ze nog altijd een echte vrouw is, dat zo'n klein stukje vlees meer of minder daar niks aan verandert. Vrouw zijn zit vanbinnen. Ze *is* een vrouw, *blijft* een vrouw, *mijn* vrouw en ik ben er goddomme trots op, op mijn Greta. Mijn prinses is ze. Zonder Greta ben ik niks in 't leven, wij zijn er om elkaar in stand te houden, zij en ik. Intussen overweegt ze een implantaat: ze moet doen waar ze zich goed bij voelt, heb ik gezegd. Dat het koste wat het kost. Dan eten we maar een kip minder en een eitje meer.

Wouter: En heeft ze dan een behandeling gehad, vóór of na die amputatie?

Herbert: Radiotherapie. Dat is geen muziek, he, dat is bestraling. Het was gelukkig van korte duur. Maar die artsen spelen op zeker: de laatste sporen moeten er aan geloven. Wie ben je dan als patiënt om dat in vraag te stellen? Je staat krom van angst en je volgt blindelings hun instructies.

Wouter: Ik hoop maar dat ze niet erg veel geleden heeft van die kuur. Er zijn toch altijd wat bijwerkingen en zo?

Herbert: Och, zoals bij alle patiënten: onwel, vermoeidheid, rode vlekken – alles wat erbij hoort. Je hebt geen keuze, anders... uitzaaiingen... de hele cyclus herbeginnen... pff, ik mag er niet aan denken... ons Greta, jong. Goddomme.

Patricia: (Die de hele tijd haar man nauwlettend opvolgde:) Bij mij is alles OK, hoor. Ik voel regelmatig bij mezelf, ga geregeld op controle, er zit niks teveel. Waarom zo'n diepgaande interesse, Wouter?

Wouter: Gewoon.

(Stilte, Lucas op met koffie)

Lucas: Alstublieft.

Herbert: Dank u. Hmm, ruikt delicioes.

Patricia: (Slaakt een kreet, Herbert morst koffie op de salontafel:) God-ver-domme!

Wouter: Wat krijg jij, zeg?

Patricia: Kijk! Die vloer... wat is er met die... daar... en daar... die vlekken..?!

Herbert: (Gelaten, met kop in de hand, koffie slurpend:) Dat is niet normaal – ziet er niet correct uit.

Patricia: Lucas, waarmee heb jij die vloer gereinigd?

Lucas: Ik... euh... iets dat ik gevonden heb in de schoonmaakkast. En ik had er nog 'n scheutje van iets extra aan toegevoegd om het vet te verwijderen, maar vraag me nu niet hoe het heet. 't Was eigenlijk iets voor de badkamer, denk ik.

Wouter: Dat is *marmer*, die vloer. Je hebt toch geen kalkverwijderaar gebruikt? Kalkhoudend gesteente mag je niet reinigen met een zuur product.

Lucas: Niet? Ik heb thuis alleen laminaat...

Patricia: Dit is geen "limonaad", dit is kalksteen. Mijn zus vermoordt je!

Lucas: Denk je? Kan ik nog iets doen, behalve een lijkwagen bestellen?

Herbert: (Droog:) Bestel maar. Die vloer krijg je niet meer goed.

Wouter: Spoelen, het teveel aan product er onmiddellijk afspoelen met water, zodat het niet verder kan inwerken. Dat blijft vreten, anders.

(Lucas snelt met de dweil naar de keuken en keert weer met een emmer water en dweil en begint te poetsen)

Patricia: (Tegen de anderen:) Die is er geweest. Mijn zus doet hem het fas af. [i.c. dood maken]

Herbert: Toch blij je te hebben mogen kennen, Lucas. (Tegen Wouter:) Hij is een Capricornus, een Steenbok, meen ik. Dat zie je aan die rustige persoonlijkheid. Ook die toewijding en volharding typeren hem. Ja, ja, een Steenbok.

Lucas: 't Maakt blijkbaar niet veel verschil, dat water.

Wouter: Het stopt alvast het invreten. (Merkt hoe stuntelig Lucas met trekker en dweil omgaat) Wacht. Zo doe je dat... (plooit de dweil zoals het hoort om de trekker)

Lucas: Ik hoop dat het er tegen straks iets beter uitziet...

Patricia: Dat is nu mijn man, zie.

Wouter: (Betrappt:) Voilà, meer kunnen we voorlopig niet doen. (Geeft trekker en dweil aan Lucas, die ze opzij zet). Er bestaan wel producten om die vlekken te retoucheren, dacht ik.

Herbert: (Met de portefeuille in de hand:) Zullen we al een potje maken voor een rouwkrans, want lang trekt die jongen het niet meer... Britt bijt hem de strot over. En als we niet genoeg geld bijeen krijgen, hangen we maar een witte lampion tegen de deur, dat is goedkoop en doen de Chinezen ook.

Lucas: Een witte lampion? Hoezo?

Herbert: In China is *wit* de kleur van de rouw. Daar zal je geen witte bruid zien, hoor. Ja, vreemd volk die Chinezen. Wist je dat ze daar na een traditionele begrafenis naderhand de resten terug opgraven voor een crematie en de beenderen officieel laten tellen door een beenderteller?

Wouter: Schoon job. En wat als er een bot mankeert? Zelf bijpassen?

Herbert: Dat weet ik niet. Ik ben er nog niet geweest en ga er ook niet naartoe, naar China. De verhalen die je daar hoort! Stel u voor dat ze ons Greta verdoven en ontvoeren en dat ik ze later terugvind met een nier minder!

Lucas: Dat zijn stadslegendes, Herbert. Dat is onzin. In India en Afrika circuleren die verhalen ook. In elk ver, vreemd land.

Herbert: Ja, maar ik ga 't toch niet proberen, mij niet gezien in China. Ik zie mijn vrouwtje te graag om haar ook maar aan enig risico bloot te stellen. We doen zo ons uiterste best voor elkaar, we zijn er altijd voor elkaar. Er gewoon zijn. Als ik even astant mag zijn, Patricia: *dat* je er bent is belangrijker dan *hoe* je er bent.

Patricia: Waarom zeg je dat tegen *mij*? *Hij* is er nooit, *hij* is verslaafd aan werken.

Herbert: Ik zeg alleen maar: een bloem staat op haar best als ze niet alleen is. Een bloem die alleen staat, valt niet op, trekt amper bijen of vlinders aan. Samen maken ze meer kleur en geur. Lucas, is er nog koffie?

Patricia: (Voor zichzelf:) Maak dat mee, nu wijst hij *mij* met de vinger..?

Herbert: Ik wijs niemand met de vinger. Ik ijver voor zelfbeschouwing.

Patricia: Ben jij in je neus aan 't peuteren?! Wouter, hou ermee op.

Wouter: Wat?! Ik heb toch een zakdoek vast! Ik maak mijn luchtwegen vrij.

Herbert: Belangrijk voor de zuurstofopname. Ademhalen is de meest efficiënte remedie tegen verstikking. Ik ga even mijn vochthuishouding op punt stellen: het toilet was daar, dacht ik... (Af richting hall)

Patricia: Aaargh.. vies... (Tegen Lucas:) Zie je: hij heeft gedronken en gaat de vieze toer op. Dat is nu mijn echtgenoot, die pulker.

Wouter: Is dat nu zo verschrikkelijk? Ik wil ademen, muis. Dat is toch niet abnormaal dat ik mijn zuurstofkanaal vrijmaak van... obstructies. Mensen vinden alles vies vandaag de dag, zelfs de meest natuurlijke dingen lijken ze tegenwoordig te verafschuwen. Snot is maar gewoon snot. Slijm met een functie. (Kijkt in de zakdoek)

Patricia: (Tegen Lucas:) Kijk, en nu gaat hij zijn vangst bestuderen. Instinct – jager – prooi.

Wouter: (Meer plagend dan gemeend:) 't Is een ferme korst, wil je ze zien?

Patricia: Aaarghh... zwijg erover... 't braken staat me nabij...

Wouter: Hoofd achterover, muis, dan kan het teruglopen... Ik moet het andere neusgat ook nog doen. Tunneltje boren. (Pauze) Ik eet het toch niet op, he.

Patricia: Zwijg ervan, Wouter. Zwijg.

Wouter: Kinderen doen dat wel: die kunnen dat zó met hun tong van hun bovenlip afhalen. Maar dat zijn geen korsten, dat is...

Patricia: Wouter!!! Lucas, zeg iets, doe hem ophouden.

Lucas: Wouter, stop die zakdoek weg en proef hier eens van die macarons, ze zijn vers van de bakker.

Wouter: Ja, nu je het zegt: het lijkt op een stukje macaron.

Patricia: Pfff, ik voel die macarons al tegen mijn maagwand plakken. (Tegen Lucas:) En nu houdt hij zich in, Wouter. Thuis gaat zijn vinger eerst op zoek in zijn neus en als daar alles leeg is, vertrekt hij richting oren om dan ...

Lucas: Sorry, Patricia, ik denk dat ik het niet wil weten, waar die vinger daarna nog naartoe gaat.

Patricia: Je hebt gelijk. Ik doe het mezelf aan. Een naïef jong ben ik.

Wouter: Bijna niemand geeft het toe, maar haast iedereen doet het: neuspeuteren. Het is te zeggen, als er geen toeschouwers zijn: als men op 't toilet zit, alleen voor de tv zit of in de auto stilstaat in de file. Ik zie het elke dag. Mensen gluren in hun spiegels, kijken of ze niet opgemerkt worden en beginnen dan te koteren. Dan zie je eens een zijraampje zakken en (maakt "strooigebaar") twee vingers naar buiten komen... Snot als asfaltversterker. Of dacht je dat het een snuifje peper en zout was?

Lucas: Patricia, gaat het nog? Je ziet zo bleek als een pastinaak. Wouter, als je zo doorgaat heb je straks een albino als vrouw.

Wouter: (Onverstoorde:) Ik kan het gewoon niet verdragen dat mijn luchtwegen verstopt zitten. Net als pluis tussen mijn tenen: kan ik ook niet hebben. Of stoofvlees tussen mijn tanden. Die vezels... vervelend.

Patricia: Ik moet even... pffff... voel me niet OK, moet even naar het toilet... Ik borrel als een vulkaan. (Tegen Lucas:) Ik word soms onwel van Wouter, onwel van mijn eigen echtgenoot. Is dat niet erg?! Bon, het toilet, dus...

Lucas: Herbert is daar.

Patricia: Huh?

Wouter: Herbert is op 't toilet, dus hou je Chinese brokken nog even op.

Patricia: Aarrghh... neen, ik voel me... krijg het ineens zo ontzettend warm... Ik ga me in de hall klaarzetten, want... ik ben echt niet... ik krijg het zuur... (loopt naar de hall, wil naar buiten wat niet tijdig lukt en braakt tenslotte in de paraplubak)... Oooh...

Wouter: Voilà: tegen de Chinese Muur gelopen...

Herbert: (Op, ziet Patricia verwaasd naast de paraplubak staan) Wel, meisje?

Wouter: (Declamerend:) Het huis serveert in een koperen schotel: een cocktail van Chinese stoverij, Belgisch gebak en Franse wijnen.

Herbert: (Die het niet begrijpt:) Hmm, lekker. Straks misschien, eerst nog 'n glaasje graag.

Wouter: Muis, wat doe je toch allemaal?

Patricia: Wouter, wat denk je?! Wat denk je dan?! (Af naar toilet)

Wouter: Ze is soms zo teer.

Herbert: Wat is er verkeerd met “teerheid”, “gevoeligheid”? Dat zijn mooie eigenschappen. Koester dat bloempje, Wouter.

Lucas: Ja, maar gevoeligheid is geen goeie eigenschap voor een orgaan: ze heeft haar maag leeg geknepen.

Herbert: Niet iedereen beschikt over een maag als een betonmolen. (Neemt nog een versnapering).

Wouter: Weerstandsvermogen mist ze. Stootkracht ook, dat voortvarende. Misschien heb ik het mezelf aangedaan, haar teveel verwend. Als ze het moeilijk had – toen ze bijvoorbeeld ontslagen werd of toen haar pa overleed – gaf ik haar mijn bankkaart en zette ik haar aan tot winkelen. Shoppen bracht haar rust: kleding, handtassen, make-up, schoenen, parfum en juwelen... *Ik* heb haar gebracht tot een weke, troostzoekende vrouw. En hoe vaker ze ging winkelen, hoe harder ik werkte. Zo werd de één een geldverslinder en de ander een workaholic. Samen runnen we een workshop: ik doe “the working” en zij “the shopping”.

Herbert: Elkaars hand losgelaten onderweg, dan loop je verloren. Maar ook in een groot bos dat het leven is, kan je elkaar terugvinden.

Lucas: Ze voelde zich al niet lekker na de maaltijd en dan al die hapjes erbij. Er zat wellicht reeds iets te sluimeren in haar, een virus of bacterie of zo.

Herbert: Chinese griep misschien. Chinese griep herken je direct: dat voel je hier aan de slapen (Maakt spleetogen).

Wouter: Ach, Lucas, je moet haar niet verdedigen. Ze mag best iets defensiever zijn. Grijpkracht. Slagkracht. Bijtkracht. (Zijn gsm gaat over) Momentje... (Tegen de anderen:) Thierry. Wedden dat hij op zijn stappen terugkeert? (Aan de telefoon:) Hallo, Thierry... ja...Thierry, luister eens man... ik zal... ik zal je eens... ja, dat zei je... Wàt? Die meeting is op *verplaatsing*, zeg je..? Dus het dossier reeds om *negen* uur op je bureau...? Wanneer moet ik dat..? Dat is niet haalbaar... Neen, Thierry, neen... neen, ik beweer helemaal niet dat ik mijn zaken niet af kan, alleen... ja... ja, dag Thierry... (Sluit af. Patricia op, doet alsof hij verder telefoneert) En dat 't deze keer de laatste keer is, Thierry... Er zijn grenzen.... Grenzen, ja. Je moet ook de mijne respecteren... De laatste keer, dus. Dag Thierry. (Tegen Patricia:) Thierry.

Patricia: Alweer?

Wouter: Je kent 'em, he.

Patricia: Ik ken hem niet. Ik ken hem alleen door wat jij over hem vertelt, maar je hebt eindelijk je schild eens opgetrokken, hoorde ik.

Wouter: Ik ben geen slaaf. Correctie: toch niet op 't werk...

Herbert: (Subtiel steunend:) Hij... hij heeft zich laten gelden... dat komt jullie beiden ten goede, quality time. Dat is een eerste aanzet, Wouter.

Wouter: Zo is dat.

Patricia: Lucas, wil je me nog eens glaasje water bezorgen; plat of bruisend, maakt niet uit. Doe maar plat. (Lucas naar keuken). Ik voel me precies al een beetje beter.

Lucas: Natuurlijk, je maag is ontlast.

Herbert: Venkelthee. Venkelthee is prima voor de vertering. Zal ik thuis wat halen?

Patricia: Neen, dank je, Herbert. Het is lief, maar een glaasje water volstaat. Ik ga niets meer mengen. Mijn maag heeft het gehad voor vandaag. Jij bent eigenlijk een lieve man. Greta mag zich gelukkig prijzen met een echtgenoot als jij.

Wouter: (Voor zichzelf:) De klootzak..! (De anderen kijken:) Ik bedoel Thierry. Sorry...

Herbert: (Trots:) Dat doet ze, dat doet ze. Ze *is* gelukkig. En ik ook. Ze is Schorpioen, past uitstekend bij een Vissenman, twee watertekens die elkaar prima aanvullen. Wij zullen niet verdrinken in een spanningszee.

Patricia: Ik bedoel... Ik heb niet zo'n band met horoscopen en zo... Het zit gewoon snor tussen jullie, dat voel je. Jullie hebben een stevige basis, een robuust fundament en kunnen dus makkelijk samen het een en ander incasseren. Ja, je bent een goeie vent, Herbert, rechtdoor ook. Je doet niet alsof, wringt je niet in bochten, gaat rustig de problemen te lijf en kijk... kijk waar je staat, wat je opgebouwd hebt.

Herbert: Ja. Jaja. Jaja. Zeker. Zeker.

Patricia: Dat is prachtig. (Tegen Lucas die een glas water aanreikt) Niet, Lucas?

Lucas: Kan ik niet tegenspreken. Herbert lijkt me een evenwichtige persoonlijkheid.

(De deurbel gaat)

Lucas: Aha, daar is ze, mijn parkietje. Eindelijk. Eindelijk. Eindelijk! (Richting hall)

Patricia: Wie noemt er nu zijn geliefde "parkietje" ..?!

Wouter: Ja, da's belachelijk, he muis.

(Lucas opent de deur en staat oog in oog met een dronken Jelle)

Jelle: Ha...! Jij...! Ludo. Is Britt d'er?

Lucas: Lucas. Neen, ze is er nog altijd niet.

Jelle: Godverddd... probeer jij mij een oor... wijs te maken...? Ze moet mij leren waarderen. Respect. Ook voor mijn bijdrage... als vader... ik doe wat ik kan... Ik ben maar een portiertje in een sorteerbedrijf van oude kleding, maar ik doe mijn werk goed. Mijn collega in Charleroi heeft zelfs een uniform, maar dat ben ik blijkbaar niet waard. Toch verdien ik ook respect.

Lucas: Niemand die dat tegenspreekt.

Jelle: Britt heeft makkelijk verdienen in de chemie. Waar blijft ze? (Kijkt binnen, roept:) Britt...! BRITT!!!

Lucas: Kan je niet luider?

Jelle: BBBRRRRRIITTTT...!

Lucas: Nog luider? Ze is haar dochter gaan oppikken. Geen idee waar ze uithangt, maar met een beetje geluk heeft ze je nu gehoord en komt ze naar huis. We wachten allemaal op haar. Al de hele avond.

(De anderen binnen gniffelen)

Jelle: Hé, hé.. valt er te lachen...?! He... (Duwt de deur verder open en strompelt binnen in de hall) Zal ik je eens een reden geven om te lachen? Huh?

Patricia: Bijvoorbeeld: "Hoe blijf ik nuchter?". "Hoe omgaan met een partner?" of "Hoe vermijd ik overspel?"

Jelle: Kalm, he jij... gifwif... Ik moet Britt spreken. Nu.

Patricia: Ze-is-er-niet.

Jelle: (Rondkijkend:) Wààr is ze?

Wouter: She's not at home. Elle n'est pas a la maison. Sie ist nicht zuhause. Lei non è a casa. No está en casa. Herbert, zeg jij het eens in 't Chinees?

Jelle: Jij speelt met haar onder één hoedje, he... jij... (Tegen Lucas:) En jij... wat is jouw rol hier, he...?! Ludo. Jouw taak?

Lucas: Lucas. Ik heb geen taken hier. Als men mij betaalt rijd ik de mensen van de ene bushalte naar de andere, dat is mijn enige taak.

Jelle: Een buschauffeur?! Godverd... weer zo'n klootzak met een uniform... weer één die zich beter voelt... Ik kan die lui in hun apenpakken niet uitstaan. Ik sla je smikkel...

Lucas: Ik denk dat je beter weggaat, Jelle. Je hebt gedronken. Het zou niet goed voor je zijn als hier nog meer uniformen komen kijken, toch?

Jelle: Dreig jij mij af?

Lucas: Hoef ik niet. Waarom zou ik?

Herbert: (Tegen de anderen:) Zie je, een Steenbok. Een kalme persoonlijkheid.

Jelle: Denk je me iets te kunnen doen, chauffeur? Mijn abonnementje verscheuren? Me van de bus zetten..? Huh? Ik zal eens... hierzie... (Neemt de bloemenvaas en gooit ze, Lucas vangt ze op) Me als een paria behandelen, he...

Patricia: Paria? Wij zijn niet islamitisch, dus die wetgeving geldt hier niet.

Wouter: Paria, muis, niet sharia.

Jelle: Weet je wat ik doe... Hier... (Neemt de paraplubak, dreigt te gooien)

Allen: Hoooo!!!

Jelle: Bang nu, he... (Maakt opnieuw dreigende werpbeweging)

Patricia: (Half hysterisch:) Godverdomme zeg! Vuilak!!!

Jelle: Vuilak? Voor een... paraplubak..? Bang van een klets regenwater, haha.

Lucas: Jelle, laat het. Je bent dronken en dringt ongewenst een woning binnen. Dat pleit *tegen* je. Gelukkig ben je niet gewapend.

Jelle: Denk je? (Zet de paraplubak neer, zoekt in zijn ene zak, vindt dan in de andere tenslotte een zakmes. Krijgt het amper opengeprutst:) Hierzie. Nu wel. Gewapend.

Patricia: (Gemeend:) Oef. Ik voel me al een heel stuk veiliger, nu.

Jelle: Niet gewapend, he?! (Met het mes vooruit. Lucas zet enkele stappen terug). Klein mondje, nu?

Lucas: Je brengt jezelf meer in de problemen dan ons, Jelle. Laat het hierbij. (Jelle dringt steeds verder de kamer in, het mes vooruitgestoken)

Patricia: Ho! Wouter, doe ook eens iets.

Jelle: En garde... (Chargeert, de anderen deinzen terug) Ha ha... attaque..!

Patricia: (Die achter de zetelrug beschutting heeft gezocht:) Wouter, hou die gek tegen.

Wouter: (Verstard:) Ja ja, ja ja... ik.. euh...

Herbert: *Hij is geen Steenbok, he, 't is Lucas.*

Patricia: Dat Lucas hem dan een ferme kopstoot geeft. Neen, je hebt gelijk: Wouter lijkt me meer een haas.

Wouter: Ssstttt...! Ik concentreer me.

Patricia: Ja, op je benen, volgens mij.

Herbert: (Gaat rustig naar Jelle toe) Jelle... Jelle... Hey, man... Rustig... rustig... Adem eens diep in en uit... Jij hebt het zwaar gehad, he, vandaag... Dat is begrijpelijk, man, al die invloeden, die vele impulsen in je hoofd. Ik heb dat ook al ervaren, dat is geheel normaal. 't Kan soms teveel worden. Ja, de maan staat in een slechte stelling. (Neemt hem bij de schouders en draait hem zacht om richting openstaande buitendeur, intussen zijn schouders masserend:) Kijk eens daar... die zilveren schijf... de maan: *volle* maan... niet goed, he...

Jelle: Niet goed.

Herbert: Een volle maan maakt rusteloos. Niet alleen de wolven, ook de honden en katten, de vogels en de mensen: rusteloos. Het maanlicht verwart de biosystemen, brengt onbalans.

Jelle: Ja. Onbalans.

Herbert: Maar...! De sterren! Kijk eens naar de sterren. Zie ze pinkelen... daar... en daar... en ginder... die, die moet je volgen... die ster is als een gids.

Jelle: Die? Die... witte..?

Herbert: Yep, die witte. Ga rustig naar huis en hou je oog op die ster gericht. Alles komt goed. Alles komt goed, Jelle. (Geeft hem een schouderklopje) Slaap er eens over en als er nog wat is, als je wat kwijt wil: kom eens langs.

Jelle: Bedankt... Wigbert... Engelbert... Jij... Jij bent altijd een goeie vent geweest... (Druipt af. Herbert sluit rustig de voordeur. Stilte)

Wouter: Maak dat mee.

Lucas: Ik meende even... zo agressief...

Patricia: Zo ken ik hem van vroeger, mijn ex-schoonbroer. Droge lever en losse handjes, een gevaarlijke combinatie. Mooie aanpak, Herbert.

Herbert: Och, je moet rustig in 't leven staan en ik heb mijn verdedigingsmateriaal bij, hoor. Zonder zou ik 't nooit gedurfd hebben. Hierzie. (Haalt de amethyst uit zijn

broekzak:) Ik neem geen risico's, hoor. Ik heb als sterrenbeeld Vissen, dus kicken op adrenaline is me volkomen vreemd.

Wouter: Ik dacht hem net...

Patricia: Ik zag het, Wouter, ik zag hoe je je klaarmaakte,

Wouter: Het had niet veel gescheeld of... euh...

Patricia: Ik zag je opspannen voor die tijgersprong. Jelle was net op tijd weg of je had hem als een roofdier verscheurd.

Patricia: Herbert, man, je hebt me vanavond werkelijk van mijn sokkel geblazen.

Herbert: Och, och...

Patricia: (Tegen Lucas:) Zoals hij die Jelle buiten werkte: geen agressie, geen harde hand, maar met zachte leiding het probleem netjes geïsoleerd. Heel efficiënt, als een paardenfluisteraar die een wilde mustang tot bedaren brengt.

Herbert: Ja, maar ik had euh...

Patricia: Ja, die atheïst.

Herbert: Amethist.

Patricia: Zouden wij dat ook niet kopen, Wouter, zo'n steentje? Veel kan het niet kosten. Baat het niet dan schaadt het niet.

Wouter: Ik wil niet denigrerend doen, maar... hoe formuleer ik het: het lijkt alsof jij Herbert als... als grote voorbeeld ziet... de ideale man..? Of zie *ik* dit alles nu door een verkeerde bril..? Dat is toch... vreemd? Lucas, jij bent ook een man. Begrijp jij haar?

Lucas: Ach, een vrouw wil een oplossing en die hoeft niet noodzakelijk uit spierkracht voort te komen. Intuïtie mag ook: aanvoelen, aftasten en dan ingrijpen.

Wouter: Laat maar.

Herbert: Herbert gaat haar huis, eens kijken hoe 't met Greta gesteld is. Ik kan hier wel trots staan doen, maar thuis heb ik ook nog werk voor de boeg: mijn vrouwtje verzorgen.

Patricia: Zòòò lief.

Wouter: Hou er mee op, zeg. Je doet echt melig nu, hoor.

Patricia: (Tegen Lucas:) Die liefde tussen hen straalt er gewoon af.

Wouter: Begin je d'er nu weer over?! Ik hou nog van je, ja? Dat meen ik. Oprecht. Ik hou nog van je.

Patricia: Ja?! Waarom dan zo... zo afstandelijk? Als ik toenadering zoek, vlucht je weg. Is het dan vreemd dat ik denk dat jij bij een ander vindt wat je nodig hebt?

Wouter: Ik vind niks bij een ander. Ik zoek ook niks bij een ander.

Herbert: Wouter, ben je misschien homofiel? Je zou niet de eerste zijn die zich bekeerd heeft, hoor. Zelfinzicht komt niet vóór de jaren. Met een opengestelde geest kan je...

Wouter: (Onderbreekt:) Was jij niet op weg naar huis, naar Greta? Dag Herbert! En bedankt voor het storen... het komen, bedoel ik. Het langskomen.

Herbert: Ja, 't is waar. Mensen, fijne avond nog. Het was me bijzonder aangenaam! Wouter, hou je goed. (Herbert pakt Wouter in een korte omhelzing en fluistert iets in zijn oor). Patricia. Zo, tot een volgende keer.

(Lucas laat Herbert buiten)

Lucas: Tot ziens.

Herbert: Ja, zeker, tot ziens. (Af)

Patricia: Normaal is het niet. Waarom kruip je dan van me weg, in de zetel, in bed..? Alleen in de bioscoop kan ik naast je zitten knuffelen.

(Pauze)

Wouter: Zo, dàt valt je dan op.

Patricia: Ja, eigenlijk wel. Misschien doe je 't alleen als anderen het niet kunnen zien, me knuffelen. Dat deed je vroeger anders wel. Ben ik te eenvoudig, voel je je beschaamd met mij in gezelschap, met een eenvoudige arbeidersdochter?

Wouter: Neen, hoe kom je d'er bij?!

Patricia: En soms op een bank in 't park, knuffel je ook, maar thuis sla je op de vlucht. Is het mijn adem? Dat zou kunnen, ik heb dat al gelezen, dat een stinkende adem - waar je zelf geen weet van hebt - afkeer opwekt bij de partner. Stink ik? (Ze zucht in zijn gezicht)

Wouter: Neen, muis, je adem is OK. (Ze zucht nog eens) Een bergluchtje. (Ze zucht nog eens) 't Is goed, muis, seffens heb ik een verkoudheid.

Patricia: Misschien is er een afstand tussen ons gekomen, omdat ik te mooi geworden ben? Ik bedoel: ik heb de tijd om mijn lichaam te laten onderhouden en jij takelt af door

het vele werken. Je krijgt wallen. Zakt door. Je haar wordt dunnetjes. Misschien voel je je oncomfortabel naast een mooie vrouw als ik?

Wouter: (Zucht, draait met de ogen:) Muis...

(Lucas volgt intussen op afstand ongemakkelijk het gesprek)

Patricia: Jij bent bang dat ik mijn kleren uittrek.

Wouter: Toe! Waarom zou ik bang zijn om jou in je blootje te zien? (Pauze) Maar je hebt gelijk: thuis is het anders dan buitenshuis, omdat... ik...

Patricia: Omdat wàt, schat?

Wouter: Kunnen we dat thuis niet bespreken?

Patricia: Dan sla je weer op de vlucht. Omdat..?

Wouter: 't Lukt niet meer.

Patricia: Toch wel, vertel het gewoon, schat. Je was goed op weg.

Wouter: 't Gaat niet meer.

Patricia: Toe nu, we zijn levenspartners, man en vrouw, spreek vrijuit. Geen geheimen. Wees *man*.

Wouter: HET LUKT NIET MEER! IK KRIJG HET NIET MEER OMHOOG! (Patricia kijkt hem verbaasd aan) MOZES GERAAKT DE BERG NIET MEER OP! DE LENTEBOOM GERAAKT NIET OPGEZET! DE ENDEAVOUR GERAAKT NIET GELANCEERD!!!

Lucas: Ik ga even die glazen al wegruimen...

(Pauze)

Patricia: Zo.

Wouter: Zo, ja.

Patricia: Weet je 't zeker?

Wouter: Muis, ik maak het mee van kortbij.

Patricia: 't Ligt misschien aan mij?

Wouter: NEEN. (Rustig nu:) 't Ligt niet aan jou. Ik heb al allerlei... dingen... gezien, op internet: filmpjes, foto's... alle soorten naakt... blondines, brunettes, roodharig... slank en rond... Afrikaanse en Aziatische...

Patricia: Wouter..? Heb jij... vind je me niet meer...

Wouter: Om te *testen*, meer niet. Om te zien of... er... een "toename" was... 't Lukt niet meer. Al geruime tijd niet meer. Bovendien verlies ik soms... water.

Patricia: Wist ik niet.

Wouter: Neen, als *ik* de was in de machine stop, merk je 't niet, neen. 't Is nu niet het gepaste moment om... (Wijst over de schouder naar Lucas in de keuken)

Patricia: Neen, je hebt gelijk.

Wouter: Maar ik denk... het zou best eens kunnen, euh... ik ben bang dat ik... (Wijst naar zijn kruis). Een man van mijn leeftijd...

Patricia: Prospaaf?

Wouter: ProsTaat!

Patricia: Ben je zeker? 't Is toch "prospaaf"? Neen, je hebt gelijk: een "prospaaf" is een leider, een aanvoerder.

Wouter: Da's een potentaat.

Patricia: Neen, potentaat is van dat Italiaans eten op basis van maïs.

Wouter: Jij bedoelt polenta.

Patricia: Ach, maakt niet uit. (Pauze) Wouter, zullen we morgen een afspraak maken bij de dokter? Ik wil dit van de baan, die onzekerheid. Zo kunnen we niet samen...

Wouter: Ja, zullen we doen, dan. (Pauze) Misschien, euh... Ga je mee?

Patricia: Ja, ik ga mee, grote leeuw.

Wouter: 't Is niet omdat... Denk nu niet... Ik ben best mans genoeg, hoor... Maar... Ze geven soms zoveel info ineens, die artsen... oorzaken, behandelingsmogelijkheden, bijwerkingen, verwachtingen, hersteltermijnen... dan is 't beter dat je erbij bent, de dingen mee kan onthouden. Ze gaan me overstelpen met informatie op een moment dat ik niet scherp sta.

Patricia: Ja, ik ga mee. (Speels:) Welp.

Lucas: (Op met schoteltje gezonde hapjes) Iemand nog wat selder? Stond in de koeling, was ik vergeten. (Knabbelt) Een worteltje?

Wouter: Neen, dank je. Bon. Wat een avond, he. Ik denk dat Herbert drie kwart van alle taart heeft opgegeten. Een geval apart, die buurman.

Patricia: Een geval apart, ja, maar ik heb het wel gezien, hoor, Wouter. Ik heb het gezien.

Wouter: Wat gezien? Verbaast me niks dat je “het” meent gezien te hebben, je snuistert aldoor in mijn spullen. Wat gezien?

Patricia: Herbert, hij fluisterde iets in je oor. Wat zei hij?

Wouter: Och... (Ze wacht) Dat de P voor de T komt in 't alfabet.

Patricia: ...O... P... Q... R... S... T... ja, en de B voor de R. Slaat nergens op.

Wouter: “Patricia” vóór “Thierry”. (Zucht) Misschien heeft die natuurapostel wel gelijk. Die druk ook altijd. Als mijn gezondheid niet mee wil, kan ik het toch niet volhouden. (Kijkt op zijn uurwerk) Zo, het zit er blijkbaar niet in voor vandaag.

Lucas: Ik vrees het.

Wouter: Ik denk dat we beter naar huis gaan, ik heb morgen een belangrijke vergadering, moet nog wat rekenwerk doen en ik wil er niet versuft bijlopen.

Patricia: Ga je weer de hele nacht aan die computer zitten rekenen, lig ik dan weer alleen in dat grote bed?

Wouter: Muis, dat dossier moet rond. Je kent Thierry. Dat is een beest als 't op zaken aankomt. (Voorzichtig:) Misschien is het één van de laatste keren, moet ik maar ander werk zoeken: minder stress en meer voldoening, meer... meer tijd voor ons, zeg maar. Op zijn “Herberts”. Niet, muis?

Patricia: Ja. Dan moet ik het maar met een paar schoenen minder stellen. Alhoewel... onze grote afbetalingen zijn eind volgend jaar achter de rug, dan ik er weer voluit tegenaan. (Denkt) Ja. Meer tijd samen. Dan kunnen we samen eens gaan shoppen in Londen of Berlijn. (Wouter reageert niet) Neen, gewoon meer tijd voor ons: etentje, weekendje weg. Ja, ik wil graag je prooi zijn in die extra speelruimte. Je weet hoe snel mijn pa... en die heeft ook zijn leven lang hard gewerkt. Oud is hij er niet van geworden. En ik wil niet zoals mijn ma reeds vanaf mijn vijftigste alleen aan een bingotafel hoeven zitten.

Wouter: Niks definitiefs, maar ik wil het graag overdenken. Als ik het kan loslaten: het aanzien, het loon, de auto. We zien wel. Gaan we?

Patricia: We gaan. (Tegen Lucas:) Hier is alvast een visitekaartje. Als je tegen morgenochtend nog niets van haar vernomen hebt, bel dan even, wil je? Ik hoop dat ik niet de hele nacht ga liggen woelen.

Lucas: Ja, doe ik. Ik hoop sneller iets van haar te horen dan tegen morgenochtend. Spijtig, toch. Ik vind het zelf ook behoorlijk vervelend.

Wouter: Trek het je niet aan. Het was alvast aangenaam kennismaken. Je hebt een prima indruk gemaakt. En je was een uitstekende gastheer.

(Ze trekken hun jassen aan, nemen hun spullen. Lucas laat ze uit)

Patricia: Tot ziens, Lucas. En bel gerust als er iets is, OK?

Wouter: En pak de zaken aan als een man: laat je niet voorbij lopen. (Knipoogt:) To the point.

Lucas: Ja ja. Doe ik, Wouter, doe ik. Wel thuis. (Zwaait nog even na, sluit dan de deur). Pffff. (Kijkt rond) Wat-een-slagveld! (Kijkt op zijn uurwerk:) Hoe laat zijn we intussen? De salontafel. (Neemt glazen, gaat naar de keuken. Loopt over en weer met resten van het feest. Keert terug met vaatdoek en handdoek, maakt de tafel schoon). Zo glad als een spiegel en zo goed als nieuw. (Kijkt opnieuw op zijn uurwerk:) Hoe laat is het? Ik kan nu toch niet als een schim in de nacht naar huis rijden? (Schikt de zetel. Buiten claxonneert een auto) Oei. Oei-oei. Zou ze dat zijn? (Wacht af, kijkt naar de deur). En nu volgt de deurbel... en mijn begrafenis... Oohh... Wat 'n spanning... Als 't Herbert is die me dit aandoet, sla ik hem de kop in. Ik sla hem de kop in. (Een sleutel draait in het slot, Britt komt binnen.)

Britt: (Vanaf de hallopening, leunend tegen de voordeur:) Oh.

Lucas: (Midden de woonruimte:) Ja, ik weet het...

Britt: (Treedt binnen:) Oooohhh! (Laat haar handtas vallen)

Lucas: Ja... Er is een... verklaring....

Britt: OOOHHH! (Stort zich op hem, omhelst Lucas die geheel met verstomming staat)

Lucas: Ja. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik euh...

Britt: Het is niet te geloven.

Lucas: Ook niet... een klein beetje..?

Britt: Man... man...! Dat me zoiets moet overkomen! Vandaag... op mijn verjaardag.

Lucas: Ja. Vind ik ook. Je hebt volkomen gelijk.

Britt: "Gelijk"? Ik ben in mijn recht, ja, maar op een dag als vandaag... Hoe weet jij dat ik een ongeval heb gehad met de wagen?

Lucas: Een ongeval? Parkietje...

Britt: Niet zo heel erg... maar degene die me aanreed, smeed zijn portier open en nam de benen... Hups, weg in de straten... Een vreemdeling...

Lucas: Een Chinees?

Britt: Waarom moet dat een *Chinees* zijn? Neen, een Afrikaan. Ik dacht: die man heeft geen verzekering, rijdt met een gestolen voertuig en ik draai voor alles zelf op. Mooi verjaardagscadeau. Daar stond ik met twee aangereden auto's, midden het kruispunt.

Lucas: Wat heb je gedaan?

Britt: Wat dacht je: een buur gevraagd de politie te bellen. Ik was mijn gsm vergeten. Terwijl ik op hen stond te wachten, keerde die Afrikaan terug, met twee anderen. Ik dacht: lap, nu krijg ik er nog 'n pak slaag bovenop, dat maakt het feest compleet. Maar toen bleek dat degene die me aangereden had, geen Nederlands sprak en familie had in de buurt. Daarom was hij dus snel een paar straten verderop hulp gaan halen. Tegen dan was ook de politie gearriveerd, twee sympathieke agenten. En die Afrikanen waren behoorlijk behulpzaam, hebben mijn auto terug een beetje opgekalefaterd zodat ik weer naar huis kan, alle papieren in orde gemaakt, me gerust gesteld.

Lucas: Jullie mankeren niks, jij en Lena?

Britt: Neen, we hebben alleen een schrik gepakt. Ik was compleet van de wereld.

Lucas: Waar is Lena dan?

Britt: Die staat bij de burens. Herbert kwam buiten toen ik de oprit opreed. Ze is d'ar het hele verhaal aan het doen. Kan nog wel even duren, Herbert kennende. (Nog altijd in omhelzing, kijkt rond) Jelle is langs geweest?

Lucas: Euh, ja. (Pauze) Met zijn vader erbij.

Britt: Ik merk het aan zijn bijdrage. Is mijn zus geweest?

Lucas: Ja, parkietje. Samen met Wouter.

Britt: Ons ma gesproken? Heeft ze je op de rooster gelegd?

Lucas: Die was er niet.

Britt: Zo.

Lucas: Bingoavond. Hoofdprijs: een varken... Een half.

Britt: Prijs je gelukkig: je bent aan een grondig verhoor ontsnapt. En hoe vaak is Herbert over de vloer gekomen?

Lucas: Twee keer.

Britt: Slechts twee keer. (Pauze. Ze ontspant, kijkt rond.) Stevig feestje gehad?

Lucas: (Nog altijd voorzichtig) Zo kan je 't stellen, ja. Ik moet zeggen...

Britt: Ja?

Lucas: Er is wat schade, links en rechts...

Britt: Materiële schade?

Lucas: Ja. Euh... toch wel.

Britt: Die is sneller hersteld dan emotionele schade. (Maakt zich geheel los uit de omhelzing, neemt hem bij de hand) Kom.

Lucas: Ja, we zullen eerst opruimen. Ik doe 't anders wel, hoor, ik ben tenslotte... ik had moeten...

Britt: Opruimen? Ben je niet goed wijs, schat? Het is morgen werkdag, hoor. We gaan slapen. Ik moet ontstressen. Mijn zenuwen staan strak als een boogpees. Die spanning moet van mijn lijf.

Lucas: Ow. Ja. Natuurlijk. Zal ik alvast...

Britt: Opruimen doen we morgen. Of overmorgen. (Leidt hem richting hall/slaapkamerdeur) Weet je wat ik wil? Ik wil eens stevig vrijen, dat heb ik nodig. Vrijen dat het dons uit de kussens vliegt en de latten uit de lattoflex. Van vrijen word ik compleet "zen".

Lucas: Oho..! (Britt verdwijnt al door de deur richting slaapkamer. Lucas maakt zich los, tegen publiek:) OK, OK, ik geef het uiteindelijk toe: *ik begrijp geen snars van vrouwen.*

BLACK-OUT

EINDE

